

Baznickungs D. Bončkovskis.

Ejsa Swāta Wēsture

Wacò un Jaunò Testamenta.

Baznickungs D. Bončkovskis.

Latwyski tulkōja
Fr. Kemps.

[Handwritten signature]

Rokstūs spide J. Ozols, Cāsūs (Wendena).

Moksa 25 kap.

Rūkas grāmota dēl ticības mōcības
widejōs skolōs.

Pigatawošonas dalia.

Ējsa Swāta Wēsture

Wacō un Jaunō Testamenta.

Sastōdija

Teologijas Magistris Bazniekungs **D. Bončkowskis**

Ticības Mōcitojs Kijewas skolōs.

Tulkoja **Fr. K.**

1907.

Rakstūs spide J. Ozols Cāsūs (Wendenā).

N° 3095.

Approbatur.

Datum Petropoli die 3 Julii 1906 an. Pro Vicario Capitulari Mohyleviensi.

Praelatus Swiderski.

Pro Cancellario v. Ploskiewicz.

Wacais Testaments.

§ 1. Pasaules radišona.

Tymā laikā, kad vēl nikò nabeja, kai tikwins Diws, Winiam lab-patyka radit pasauli, t. i. debesi un zemi, ar wysu tū, kas winiūs atsarūn. Todel Diws wysupyrms lyka, lai atsarūn materiāls, nu kura pēc tam taisija wysu radzamū pasauli. Wysu itū Winš padarija sešos dinos, aba sešūs laika sprejžūs, šitaidā kōrtiba:

P y r m ā dīnā Diws sacija, lai atsarūn gaišums; un palyka gaišs un skaidrs wisaplejk ap Diwa raditū materiālu (wīlu).

Utrā dinā Diws radija dabasu sajumi (firmamentu). Škejsts, pyrmatnejs materiāls palyka cits un apklots ar gaisu, kurs atdaleja zemi nu wysa, kas atsarūn aiz jōs rūbežim.

Trešā dinā Diws lyka yudenim, zemi apklōjušim, lai sasalosa nūtejtōs witōs. Taidā weidā atsaroda jyuras, azari, upes un pasarōdija sausa-zeme, kura pa Diwa lykumam sōce audzet kūkus un cytus stōdus.

Caturtā dinā Diws lyka uz debesim pasarōdit saulei, mēnešam un zwaigzēm.

Piktā dinā, pa Diwa wōrdam, yudeni palyka pylņi ar wysaidom ziwiem, un gais — ar skrējušim putniem.

Sastā dinā Diws radija wysus radejumus.

§ 2. Pyrmī cylwaki.

Kad zeme jau beja apdzejwota nu kustūnim un tik daudz sawazta kōrtibā, ka jīmā wareja dzejwot cylwaks, tad Diws tymā pat sastā dinā radija cylwaku. Radija winiu Diws todel, lai jis, wysas radibas wōrdā, slawetu Raditoju un par wysu dzejwes laiku nūpelnitu sew myužigu moksū. Diws radeja cylwaku šitaidā weidā. Pyrmō cylwaka misu Diws pataisija nu mejkstas zemes, kodel i nūsauce winiu par Odumu, tys ir nu zemes pajemtu. Ar misu Diws sawinoja nu nikō raditu dwēseli, kurai beja Diwa weids un lejdziba, tys

ir, jei beja namerstiga, apdōwynota ar prōtu un brejwū waliu.

Raditam taidā weidā cylwakam Diws atwede wysus kustūnius, un Odums kotram dewe sowu wōrdu. Bet winiu storpā nabeja niwinas prōtigas radibas, kyra byutu lejdziga Odumam, ar kuru jis waratu dzejwot, runot, prīcotis, strōdot un slawet Diwu. Todel Diws

nūlaide uz Odumu dziliu mīgu, nu jō sōna izjēme winu sōn-kauli un nu tō radija pyrmū siwiti. Odums nūsauce jū par Iwu, tys ir par wysu liaužu mōti.

Pabeidzis pasaules radišonu, Diws pasawēre uz wysa, kū beja radejis, un atroda wysu par labi padaritu. Septitā dinā Diws jau nikō naradeja, bet swēteja tū dinu, tys ir nūlyka, lai šitū dinu liauds turatu par atpyutas un lyugšonas dinu.

§ 3. Engeliu radišona.

Wel ipriks pirmò cylwaka radišonas Diws radija daudz bez-misigu naradzamu goru, kurus mes saucam par engelim. Cylwaku dweselem lejdzigi wini beja brejwi, prõtigi un namerstigi. Engeliu pinokums beja slawet Diwu, uzticigi pildet Jò pròtu un taidà weidà nūpelnit sew myužigu laimi. Del šitò nūduma sasnēgšonas, Diws apzejmoja jīm pōrbaudišonas laiku. Bet na wysi engeli palyka uzticigi un paklausigi Diwam. Daudzi nu jīm palyka lepnigi, igribeja byut lejdzoni Diwam, un par itū tyka nūstrōpeti ar myužigu atstumšonu un mūkom progora guni (elnē). Nu tō laika jī nairadz Diwu un skauž cylwakim, kuri war dabot pestišonu; del tō jī wysaidim lejdzeklim kārduoj cylwakus, atwalk jūs nu Diwa bauslibu izpildišonas un pawad uz grāku. Šiti liauni engeli saucās walni, satani liaunī un naškejstī gori.

Ti nu engelim, kuri palyka Diwam uzticigi, tyka apdōwynoti ar mužigu laimi debesis kur jī slawej Diwu un izpildej Jò pīsacejumus. Diws na winu reizi ir syutejis engelius pī cylwakim del sowas walias pasludynošonas. Nu itò pait winiu nūsaukšona: engeli, tys ir zinias-neseji. Daži nu jīm saucas par engelim-sorgotojim, todel ka sorgoj cylwakus nu wysaida liauna.

§ 4. Pirmu dzemdetoju grāks.

Pirmus dzemdetojus Diws radija nawainigus un laimigus, un nūlyka winius jaukā paradizes dorzā aba rajā. Tur beja daudz wysaidu augliu-kūku un pučiu. Odumam un Iwai Diws dewe tīsibu (prawo) jemt auglius nu wysim kūkim, izjemūt wina kūka auglius,

kurs saucēs par „liauna un loba pazejšonas“ kūku. Diws itū beja padarijs ar tū nūdumu, lai izzynotu, woj byus Jam cylwaki paklausīgi un woj nūpelnis myužigu laimibu.

Pa tū laiku liaunais gors, skausdams Oduma un Iwas laimi, nūspride jū atjemt Ar itū nūdumu jis pījeme tōrpa weidu, uzkōpe aizligtā kūkā un kad Iwa dagōja pi tō kūkā, pironoja jū pi napaklausibas, sūlidams, ka jo tik jī apāztu augli nu aizligta kūkā, tyulen palyktu Diwam lejdzigi. Iwa paticeja liaunam goram, nūrōwe augli nu aizligta kūkā, apēde un pironoja Odumu, lai jis tai pat apād. Taidā weidā pyrmī myusu dzemdetoji pōrkōpe Diwā bausli.

Par šitū napaklausibu Diws izdzyna winius nu paradizes un nūtisoja uz dorbu, bādom, slimibom un nōwi. Bez tō wini pazaudeja tisibu uz pestišonu un nūpelnija myužigu strōpi pēc nōwes.

Šitys napaklausibas grāks, ar wysu tū, kas pec jō cylwakam uzkrita, pōrgoja uz Oduma un Iwas pēc-nōcejim (bārnim). Itys grāks saucās i d z y m t a j s, jo kotrs jaun-dzymstušais cylwaks uz sowas dwēseles jau nas šitū grāku. Bet Diws napamete Odumu un Iwu bez ipricynošonas. Diws nūlōdeja čyusku un apsūleja syutit pasauli sowu pyrmdzymtu Dālu del liaužu atpērkšonas nu grāka un nu tō, ku grāks liaunu padareja.

§ 5. Kains un Abels.

Odumam un Iwai beja daudz bārnu, nu kurim wacoki saucēs Kains un Abels. Pyrmais aizajēme ar zemkūpibu, un jaunakais — Abels ganiju lūpus. Obi nese Diwam uperus; bet lōbō Abelia upers Diwam wairok patyka, nakai liaunō Kaina upers. Todel Kains sōce apskaust sowu brōli un nairedzet jū. Želigais Diws pōrsorgōja Kainu, lai pōrstōj skauzt un nairedzet sowu brōli, bet Kains napaklausija; turpretim, Kains winureiz pironoja brōli izīt ar jū tejrumā un te winiu nūkowa. Strōpedams par tik lelu nūžigumu, Diws nūtisoja Kainu maldetis pa pasauli lejdz pašai nōwei. Kains dūmojā, ka pyrmais satyktais uz celia cylwaks winiu nunōwēs, bet Diws itū aizlidze; Diws padarija, ka liaunais grāks atsaspide uz jō waiga, un pa itai zejmei kotrs wareja pazejt brōlia slapkowu. Kotrs nu jō bāga un nadewe

winiam nikaida palejga. Ar taidu strōpi un sirds-apzinias mūkom. Diws gribeja nūwest Kainu pī grāka apžalošanas, bet Kains nažaloja par sowu nūžigumu un tai i nūmyra.

§ 6. Wyspōrigi pasaules plyudi.

Pēc Abelīa nōwes Odumam un Iwai pīdzima trešais dāls, ar wōrdu Sets. Jis beja taisnīgs un sowus pēc-nōcejus izmōceja dzejwot pa Diwa prōtam, par kū swata wēsture sauc wīnius par „Diwa dālim“. Kaina pēc-nōceji, jemdami paraugu nu sowa ciltstawa, wede liaunu dzejwi, pawysam aizmersa par Diwu, gōdoja tikwīn par pasaulīgu montu, kodel i tyka pasaukti par „cylwaka dālim“. Diws brejdynoja (pōrsorgoja) Seta pēc-nōcejus, lai jī nait draudzībā ar liaunū cilti, bet jī napaklausija Diwam un pat sōce laulotīs sowā

storpā. Tys beja par imesli, ka bezdiwiba pamožam izsaplatīja storp wysim liaudim un Diws nūsprīde strōpet cylwakus ar wyspōrigim pasaules plyudim. Tikai wina Noesa saime palyka taisnīga un diwbailīga. Lai Noesam tyktu atmoksots par itū un lai cylwaku ciltis napazyud, Diws lyka Noesam pataisit šķērstu, tys ir lelu kugi, kura jis waratu glōbtis nu plyudim. Noes taisīja īzo gudu laikā, un pa tū laiku pats pīsaucē liauds pī nūžalošonas un lobošonās, bet niwīns jam napaklausīja. Beidzūt, pa Diwa nūlykumam, Noes īgōja šķērstā ar siwu, trejim dālim un jūs trejom siwom, un pajēme ar sewim lejdza putnus un zvērus. Tyulen pēc tō sōcēs lels lejts, kurs bez nūstōšonas lēja četrudesmit dīnu un nakšu. Yudens

pasacēle pōri par jyuru un upiu krostim, apslej-cynoja wysu zemi un stōjōs augšok par kolnu wērsyunem. Tad pazuda wērs zemes wysi

cylwaki un zweri, tyka glōbti tikwin tī, kuri beja škerstā.

Pēc kaida laika yudens nūkrita, un škersts apstōja Ararat-kolnā. Noes sōce laist waliā bolūzus, iai izzynoty, woj jau nūkoltuse ir zeme, un kad izzynoja, ka zeme jau sausa, tad izgōja nu škersta ar wysu saimi un palaide waliā wysus kustūnius. Pēc tam jis nūlyka Dīwam uperu par sowu glōbšonu un dabojā apsūlešonu, ka waira nikod nabyus pasaules plyudu; šitam sūlejumam par zejmi Dīws parōdija Noesam uz warawejsnu, kura wysaidōs krōsōs atsaroda pī padebešim.

Noesa upurešona.

§ 7. Babels tūrnis.

Noesam beja trejs dāli: Sems, Chams un Jafets. Jī apstrōdoja zemi, un Noess stōdija wejna-ūgu kūkus. Bet, todel ka winš wel nazynoja wejna styprumu, tad gadejōs reizi najauši izdzert likū daliu, nu tō jis apreiba un guleja sowā nūmetnē. Šitū radzadams, Chams sōka pisasmit, un pastōstija brōlim, ka tāws ir pīdzēris. Bet brōli napijēme dalibas pī jō apsmiklia. Kad Noess posamūda un izzynoja par nūtikšonu, jis swēteja (blogoslaweja) Semu un Jafetu un Chamu nūlōdeja ar wysu jō cilti par apsmikli tāwam.

Nu Sema, Chama un Jafeta cylwaku ciltis otkon pasawairoja. Nu reizes wysi liauds dzejwoja winu-wit, kai wina saime un wysi runoja winu wolūdu; bet todel ka liaužu palyka daudz, wini nūspride izīt uz wysom pusēm. Un pyrms, nakai ispildit sowu spridumu,

jī gribeja izslawet sewi un pataisit sew globšonu, kur waratu izbēgt nu ūtrim pasaules plyudim; todel jī nūsprīde pataisit pilsātu un tur augstu tūrni, kurs snāgtūs lejdz debešam. Nu isōkuma tej darišona gōja labi, bet Diwam napatyka winiu lepriba un nautciba diwyskam wōrdam, ka wairs nabyus pasaules plyudū. Diws padarija tai, ka jī sōce runot wysaidōs woludōs, wīns ūtra nazaprota, un jīm beja jōpamat wyss byuwešonas dorbs. Pilsāta un tūrnis, kuru jī nabeidze byuwet, tyka nūsaukts par Babeli, aba Babilonu, kas apzejmoj sajaukšonu. Caur itū wolūdu sajaukšonu liaudim beja jo-izklejst pa wysom pasaules molom. Jī pamozam sōka aizmērst sowu radnīcibu un palyka wīns ūtram sweši.

§ 8 Abraama pasaukšona.

Kolejdz liauds pēc pasaules plyudim dzejwoja kūpā, jīm wel beja pareizas un taisnas

saprasšonas ap tū, ka Diws ir tejrais gors, dabasu un zemes raditojs. Bet, izbyrūši pa wysu zemi, jī pamozam sōka aizmērst, kū jīm priks-teči (tāwi un waci-tāwi) beja stōstijuši par Diwu un pasaules radišonu, un ejstas ticibas wītā ikš wīna. Diwa un Jō gūdynošanas, jī soka klanetis debess spejdeklīm, wysaidom dobas (naturas) porōdibom: parkyunim, zibenim, wējam, pat kustūnim un stōdim. Bez tō wel liauds taisija sew diwus nu kūka, mōla un akminia un taida weida klanedamīs šitim diweklīm jī ikrita alku-diwibā aba pogonibā.

Alku-diwiba wys wairok un wairok platejōs starp liaudim un, beidzūt, dagōja pī tō, ka tik wīna saime beja palykuse ejstynam Diwam ticiga, un tej beja Abraama saime, kura dzejwoja Chaldejas pilsātā, Charanā. Lai pasorgotu Abraamu nu pogonibas, Diws lyka jam izīt nu sowas dzimtenes, pōrsacelt uz Chanaana zemi. Abraams tyulen izpildeja Diwa pawēli, pajemdams lejdza sowu saimi, brōlia dālu Lotu un jō gimeni (saimi) Atmoksodams par labprōtigu paklausibu, Diws apsūleja Abramam, ka nu jō pazacels lela tauta, kurai byus dūta waldišona par Chanaana zemi, un ka nu jō cilts pīdzims apsūlītais liaudim Messijas, aba pasaules Pestitojs.

§ 9. Sodomas pazusšona.

Abraams un Lots beja aizjemti ar lūpu kūpšonu un jūs ganekli tik daudz pasawairoja, ka wairs pītryuka ganibas witas: todel jūs goni sōka

börtis sowā storpā. Lai beigtu itū bōr
Abraams dewe padūmu Lotam izsašķē
dzejwot sewim. Lots nūgōja uz bogotu
dyžan palaidnigu pilsātu Sodomu; Abr
palyka uz witas un audzeja sowus lūpus.

Winu reizi Diws pasarōdija Abraamam
treju celiniku weidā un pasludynoja, ka grib
iznejcynot Sodomu un cytas aplejcejas pilsātas
par jūs grākim un bezdiwibu. Tūlaik Abraams
pasagrizē pī Dīwa ar lyugumu par itōm pil-
sātom, un Diws apsūleja nāstrōpet tōs pilsātas,
jo tik jimōs atsarostu kot desmit taisnigu cil-
waku. Bet par nalaimi, taisnigi tur beja tikai
Lots, jo siwa un diw meitas.

Tymā pat dinā Diws nūsyutija engelijs,
lai jī tyulen izwad nu pilsātas Lotu un jō
saimi. Tikko Lots izgōja nu Sodomas, kai
ugunigais sāra-lejts nūkrita nu debesim un lejdz
pamatam izpūstija itū pilsātu, reizē ar cytom

trejom bezdiwigom pilsātom. Wysa tej likne
palyka tukša un pazataisija par azaru, nūsauktu
par Myrušu Jyuru, todel, ka tur niwins dzej-
wais radejums nawar dzejwot. Ari azara krosti
palyka bez wysaidu zōliu un stōdu.

§ 10. Abraama pōrbaudišona.

Abraamam beja dāls Izaaks, kuru jis dyžan
milioja. Diws gribeja pōrbaudit Abraama
paklausibu un pīsacija jam atnest sowu dālu
par uperi. Cik ni gryuti beja Abraamam
izpildit itū pīsacišonu, bet winš paklausija bez
pretibas. Agri nu rejta jis pajēme sowu dālu,
diwejus kolpus un gōja uz Dīwa apzejmotu
witu. Pēc treju dinu celiošonas, jī nūgoja pī
kolna Moria. Abraams pamete kolpus apakša
un pats ar dālu uzkōpe kolnā. Te jis patai-
sija altaru nu akminim, uzlyka molku, tūlaik
sasēja dālu Izaaku un jau beja gotows nūkaut
jū ar nazi, kai uz reizi pasarōdija Dīwa enge-
lis, aptureja Abrama rūku un sacija, ka Diws
ir pōrsalicynojis par jō uzticibu, todel ka jis
beja gotows uperet sowu miliojamu dālu.
Pēc tam engels Dīwa wōrdā wel reiz izsacija
Dīwa apsūlēšonu, ka nu Abraama cilts atis cylv-
waku dzymuma Pestitojs. Abraams pasawēre,
woj te klot nawaratu kū atrast del uperešonas,
un pamanija aiz sewim aunu (wucynu), kurs
ar rogim beja isapinis kryumūs. Abraams pa-
jēme šitu aunu un dāla wītā upereja Dīwam.

§ II. Izaaka bārni.

Patriarchu laikūs beja irodoms, ka tāws pi sowas mēršonas wacokajam dālam dewe wērsibu par jaunokim, dewe jam leloku daliu nu sowa monta un kas golwonais — Diwa apsūlešonu, ka nu jò cilts pīdzims Pestitojs. Šitej kōrtiba saucas par „pyrmdzimšonas

swētibu“ Izaakam beja diw dāli: Ezaws un Jakobs. Ezawam, kai wacokam, beja tisiba uz šitū swētibu; bet jis, caur sowu wigl-prōtibu, šitū tisibu atdewe sowam brōlim Jakobam par lācu wyrumu. Kad pēc tam Jakobs izmontoja sowu tisibu un daboja tāwa swētibu, Ezaws sasadusmoja uz brōli un draudeja jū nūkaut. Tūlaik Jakobs, pa sowas mōtes Rebekkas padūmam, nūbāga pi sowa tāwa bralia (dēdes) Labana. Celia laikā, kad Jakobs winreiz guleja zam atklōta debeša, sapnā jam pasarōdija trepes, pa kurom kōpe uz zemi un otkon pasacēle uz augšu engeli; pasā wersā beja ra-

Jakoba sapns.

dzams Diws. Tys sapns liūti ipricynoja Jakobu, jo jis pimineja tū patisibu, ka Diws atsarūn kotrā witā. Jokobs palyka pi Labana diwdesmit godus un ganeja jò awes (wuškas). Jis preceja diwejas Labana meitas: pyrms Liju un tad Racheli, un lelu montu pīdzejwojis, grizēs atpakal uz Chanaana zemi. Izzynojs

par bròlia atnòkšonu Ezaws izgòja jù satikt ar apbrùniotim wejrim, gribadams jù nùsist. Bet Diws samejstynoja Ezawa sirdi, broli sasatyka draudzigi un salejga mìru.

§ 12. Jùzups, nu bròlim pòrdùts.

Jakobam beja diwpadsmiit dālu, nu kurim jis wairok par cytim milioja Jùzupu par jò nawainibu un patisibas cinešonu. Jakobs pataisija Jùzupam skaistas kròsainias drēbes, lai wel styprok jù pamudynotu uz wysu, kas lobs. Bet bròli namilioja Jùzupa, par tū ka jis wysus bròliu liaunus dorbis stòstija tawam un wel par tū, ka jam beja gadejušis šitaidi diw sapni. Reizi Jùzups redzeja sapnā, ka tejrumā bròliu kyuli pasaklanija jò kyuliam; ūtrā reizē, ka saule, menesis un winpadsmiit zwaigznes jam pazaklanija. Šiti sapni apzejmoja Jùzupa nòkušū paaugstynošonu. Bròli dasagòdoja par

itū, un bejdamis, ka jùs bròls kod natyktu augšok par jīm, nùspride nùkaut Jùzupu. Izdewigs del tò gadejums drejži atsaroda.

Winu reiz Jùzupa bròli nùdzyna lūpus tōli nu tawa sātas. Jakobs, ilgi nadabodams nu dālim zinias, palyka namirigs un nùsyutija Jùzupu pasawert, woj bròli wasali un woj lūpi ir dzejwi. Kad bròli nu tōlines pamanija Jùzupu, sarunoja nùsist jù. Bet Rubens, wacokais nu jīm, dewe padūmu imest jù sausā okā, lai tik bròlia asnis natejk izlits. Rubens gribeja lai taidā weidā Jùzups izbāg nu okas un grīžas atpakal pi tawa. Bròli tai i padarija: nūjēme nu Jùzupa kròsainius swòrkus, iswīde jù okā un paši atsasada pušdiniu āstu. Pa tū laiku gòja cauri kupči (tèrgotoji). Juda, gribadams Jùzupu glòbt nu boda nòwes okā, dewe bròlim padūmu, pòrdūt jù. Padūms tyka pijemts un Jùzupu pòrdewe par diwdesmit sudobra gobolim. Lai paslāptu sowu nūzigumu, bròli pajeme Jùzupa kròsainias drēbes, sazide jòs ar nùkauta kazlāna asinim un nùsyuteja tawam, saicidami, ka drēbes atroduši tejrumā. Jakobs pazyna sowa dāla swòrkus, un dūmodams, ka plēsigs zwērs saplyukoja puisanu, ilgi un gauži raudoja.

§ 13. Jùzups citumā.

Tèrgotoji nūwede Jùzupu uz Egipti un pòrdewe Putifaram, faraona sorgu wacokajam wērsinikam. Putifars pamete Jùzupu sowā nomā par sulaini, un pēc tam dewe jam uz-

raudzību par sowu montu. Bet Putifara liaunò siwa apmaloja Jùzupu sowam wèjram un tys ilyka jù citumā, kai nùzidzniku. Ari te Diws napamete Jùzupu bez palejga. Citumā wèrsiniks nùmilioja Jùzupu un padarija ju par citumniku dasawāroju. Tymā laikā citumā sēdeja diw keninia faraona sulaini: wins nu tim beja dzèriniu uzraugs ūtrs maizes cepeju wèrsiniks. Reizi aizidams pi jim Jùzups pamanija, ka jì ir bēdigi un nùskumuši. Gribadams jim palejdzet, Jùzups pawaicōja par nùskumšonas imesli. Tì atbildeja, ka redzejuši sapnus, kurus nawarūt sew izskaidrot. Dzèriniu uzraugs sapnioja, ka redzejs wejna-kūku ar trejom wejna-ūgu čēcēm. Šis nūrōwis winu čēci, izmaidzejis sulu traukā un padewis faraonam. Maizes cepejam sapnā redzejos, ka jis uz golwas nesis trejs maizes skalinas del faraona, putni skrēja klēt un kniōbe maizi. Tad Jùzups izskaidroja, ka pēc trejom dīnom dzèriniu uzraugs tiks izlaists nu cituma un ilykts tymā pat omotā; bet maizes cepeju pakōrs, un jò mīsas kniōbs putni. Wyss nūtyka, kai Jùzups beja paredzejs. Bet dzèriniu uzraugs pasarōdija par napateicigu: jis sūlejōs Jùzupam par jū aizsastōt, un aizmersa par itū; pagoja wel diw godi, un Jùzups wys sēdeja citumā.

§ 14. Jùzupa paaugstynošona.

Winu reizi sapnioja faraons, ka stōwejis Nil-upes krostā un nu upes izgōja septinias tuklas gūws, un tōs ganejōs pa zōli. Pēc tam

izgōjušas septinias lisas gūws un apōdušas tōs tuklōs. Faraons pasamūdis, bet otkon aizmīdzis, un jam pasarōdejis, ka nu winas cysas izaugušas septinias pylnas wōrpas, un pēc tam septinias tukšas. Pylnōs wōrpas tykušas aprejtas nu tukšōm. Pa rejtam faraons sasauce Egiptes gudrinikus, lai jì iztulkoj sapnu nūzejmi; bet jì naspēja tō izdarit. Tik tūlaik dzèriniu uzraugs igōdoja par Jùzupu un pasacija par jū faraonam. Pasauce Jùzupu un jis izskaidroja, ka septinias tuklas gūws un septinias pylnas wōrpas apzejmoj septinius nadzerdami augligus godus, septinias lisas gūws un septinias tukšas wōrpas apzejmoj septinias naugligus godus; todēl Jùzups dewe padūmu faraonam izlasit apzinigu un gudru wejru, kurs pa augligu godu laiku krōtu labibu pa wysom kēninia klētem, ar kū byutu liauds barot pa septinim boda godim. Faraons izlasija Jùzupu, dewe jam gradzynu nu sowas rūkas, zalta wažas ap koklu, dōrgus swōrkus un kēninia gūda-rotus. Jis padarija Jùzupu par augstokū Egiptes waldiniku, pamasdams sew tikwin kēninia wōrdu un gūdu.

§ 15. Jùzupa sasatikšona ar brōlim.

Kad atgōja angligi godi, Jùzups salasija lelus labibas krōjumus. Pēc tam atgōja naugligi godi. Bods stōjōs natikwin Egiptē, bet ari wysōs aplejcejōs molōs. Jakobs, izzyņojis par lēlu labibas krōjumu Egiptē, syuteja tur sowus dālus, maizes nūperktu. Ar tāwu palyka sātā tik jaunokajs, Benjamins.

Kad bröli atgöja uz Egipti, jüs tyulen atwede pi Jüzupa un ti jam pasaklanija lejdz zemei. Ji napazyna sowa brölia; un Jüzups pazyna jüs tyulen; bet pyrms sowas atklöšonas, jis gribeja pörbaudit brölius, woj ir palykuši loboki nu sowim liaunim dorbim un woj naw ar Benjaminu padarijuši tū pat, kū ar winiu pašu; todel jis parödija, ku jus nūtur par izlyukim (špegim) un lyka iswist citumā. Lai gon pec tam jüs drejži izlaide, bet pamete Simeonu pi sewim. Cytim dewe labibas un atlaide it uz tāwu, pisacidams atwezt lejdza ari Benjaminu. Bröli atgöja uz sātu un wysu pastöstija tāwam.

Jüzups sasatejk ar tāwu.

Pagöja gods; bodam wel nabeja gola, bet atwazta nu Egiptes labiba jau wysa izgöja. Wajadzēja otkon braukt uz Egipti un pērkt maizi; bet Jakobs ilgi nagribeja atlaist Benjaminu. Beidzūt Juda galwojös par jū ar sowu

dzejwibu, un Jakobs palyka mirā, atlaist puisānu. Bröli otkon stöjös Jüzupa priksā. Jis lyka atwezt nu cituma Simeonu un aicynoja wysus pi maltites, kuras laikā wysirsnigok runöjös ar Benjaminu. Pec maltites jis atlaide brölius uz sātu, un sulainim lyka paslapyn sowu sudobra trauku ilikt Benjaminā maisā.

Tikkū bröli izbrauce nu pilsātas, kài Jüzupa noma walditojs dzynös jīm pakal un sacija: kam nūzogot muna kunga sudobra trauku? Jüzupa bröli atbildeja, ka tys, pi kura atsarass trauks, lai nūmerst un wysi cyti lai palik par Jüzupa kolpim. Atrasisija maisus, un trauks atsaroda pi Benjaminā. Bröli atsagrizē pi Jüzupa, un jis sacija, ka atlaiž waliā cytus, un par kolpu lai palik tys, pi kura atsaroda trauks. Tūlaik bröli sōka raudot, un Juda paskaidroja, ka šis par Benjaminu asūt galwōjis ar sowu dzejwibu un ka lobok šim wysim palikt par kolpim, bet lai Benjamins brauc atpakal uz tāwu. Dzerdedams itū, Jüzups pōrsalicynoja par bröliu lobošonūs, atklōja sewi, bučoja jūs un atlaide jīm wysas agrokoš wainias; pec tam jis dewe jīm labibas, syutija tāwam dōrgas dōwonas un aicynoja it dzejwotu uz Egipti.

Jakobs dyžan nūsapricoja, dzerdedams ziniu par Jüzupu nn labpröt gribeja pōrsacelt dzejwot pi dāla Egiptē. Faraons dōwynoja Jakobam un jō ciltei wysaugligoku zemi Gessen, kur jis dzejwoja wel ilgus godus. Mērdams Jakobs pasludynoja Judai, ka jō pecnōceji paliks par Izraelia tautas kēninim lejdz tam laikam, kad nu jō cilts pidzims pasaules Pestitojs.

Moizesa atrassona.

§ 16. Moizess.

Jakoba cilts dyžan wairojòs, tai ka pasadarija wasala tauta, kura saucès par Žejdu aba Izraelia tautu. Pa Jakoba diwpadsmīt dālu, skaitam šitej tauta sasadalija uz diwpadsmīt ciltem. Kolejdz Egiptes kēnini pimineja par Jūzupa labdaridu, kuru darija del Egiptes, tolejdz Izraelišim beja brejwibas un wysaidas priksrūcibas (priwilegijas). Bet ar laiku Egip-tiši aizmersa par Jūzupu un sōka nažēligi Žejdus wojot, un sowā stingrumā dagōja da tō, ka lyka swist Nil-upē wysus jaun-dzymušus Izraelišu dālus.

Tymā laikā winai žejditei pīdzima zkaists puisāns. Pa faraona lykumam, jū wjadzeja swist upē; bet mōte gribadama glōbt bārnū, treju mēnešu laikā slēpe jū sawā sātā. Kad ilgok jau nabeja spējams globot, winia pajēme ar swečīm aptraipitu skalini (pejtini), ilyka tur sowu dālu un nūlyka pejtini nīdrēs pi paša

upes krosta. Drejži pec tō uz turini gōja faraona meita un pejtini pamanidama, nūsyutija kolpyuni, lai atnas jū. Radzadama pejtinē Izraelisu bārnū, kēniniā meita apsažaloja par jū, pijēme sew par dālu un dewe jam wōrdu Moizess, tys ir izjemtais nu yudenia. Bārnū nu reizes atdewe izbarot winai žejditei, un pec tam jū audzynoja faraonā pili, kur jū apmōceja wysaidōs gudribōs un tureja lelā gādā un bagatibā

Bet Moizess naaizmersa, ka Izraeliši ir jōbrōli, un wysod aizstōweja jūs; par itū Egip-tiši sasadusmoja, un Moizesam beja jōbag.

§ 17. Hebreju atlaižšona nu Egiptes.

Nu Egiptes izbēdzis, Moizes palyka dzejwot pi Madianas pristera Jetro, apprecja jō meitu un ganeja jō lūpus. Winū reizi Moizess aizdzyna lūpus tōli, pi kolna Horeb, kur iraudzeja naradzatu parōdibu: ērskežu kryums stōweja lismēs un nasadaga. Moizess dagōja tywok un izdzērda nu kryuma Diwa balsu, kurs jam pīsacija, tyulen it uz Egipti un dabot brejwibu Izraelia tautai.

Moizess paklausija, pajēme sowu brōli Aaronu un ar jū kūpā nūgōja pi faraona, prasidams Diwa wōrdā, lai atlaiž brejwi Izraelia tautu. Bet faraons napaklausija, nasawerūt uz tīm brejnumim, kurus Moizess winiā acis darija, pīrōdidams tū, ka winš ir Diwa syutits. Tūlaiks Moizess, pa Diwa pīsacišonai, sōka daspist faraonu atlaist Izraelišus ar brismigom strōpem, kuru beja desmit. Pi kotras strōpes

faraons dewe apsùlešonu izpildit Diwa lykumu, bet tikkù, pa Moizesa lyugšonai, nalaime beja beigusēs, faraons palyka napilyudzams sowā sirds citumā un naatlaide Izraelišus.

Wysbrismigoka beja dasmytò stròpe: winā nakti nūmyra wysi pyrmdzymti Egiptišu dāli. Moizess itymā nakti lyka Izraelišim uperet Diwam winā-gods jāru un ar tò jāra asinim aptraipit sowu nomu durowas, lai engels-stròpetojs, nūkaudams Egiptišu dālus, naaiztyktu Izraelišus. Šitej stròpe beidzūt daspide faraonu atlaist brejwi Hebreju tautu. Izraeliši izgōja nu Egiptes lelā skaitā: 600,000 cylwaku beja, kuri spēja nosot iročus un brūnias, naskaitūt winiu siwu un bārnu.

Wel napaspēja Izraeliši nūit lejdz Sorkonas jyuras molai, kai faraonam tyka žal, ka atlaide Hebrejus, un ar lelū kara-spāku jis dzynòs pakal. Pòrsabejda Hebreji, radzadami

sowā prikšā jyuru un pakaliā stypru inaidniku. Bet Moizess pastipe ruku par jyuru un jyura

pasaškejre uz diwejom pusem un pa wydu pasadarija sauss celš wysai tautai. Pa tū pat celiū dzynòs i faraons ar sowu kara-spāku; bet tikkù Izraeliši izgōja ūtrā krostā, Moizess otkon pastipe ruku par jyuru, jyura saplyuda kūpa un wyss Egiptišu kara-spāks nūslejka.

§ 18. Maldišonòs pa tuksnesi.

Pec porišonas par Sorkonū jyuru Izraeliši laidēs uz Chanaana zemi pòri par tuksnesi. Par celia rōditoju jīm beja padebešu stulps, kurs nakti apgaismoja celiu ar sowu spūdrumu un dinas laikā ar wāsu pakrēsli sorgoja jūs nu saules korštuma. Kad jīm pīttryuka ēdinia, Diws nūsyuteja marnu, kura kai rosa, kotru rejtū pyrms saules lēkšonas byra zemē bolta ozbora weidā. Izraeliši lasija jū un taisija sew ēdini. Kad jīm nabeja kò dzert, Moizess del jīm izsauce yudeni nu klints. Kad jīm uzbruka inaidniki, Moizess par jīm lyudze Diwu un dewe jīm uzwarešonu.

Tai, zam sewiškās Diwa glōbšonas, trešā mēnesī pec izišonas nu Egiptes, Hebreji nūgoja pi Sinai-kolna. Te Diws lyka jīm apstòt. Kolns tyka apklots ar bizim mōkulim (tyucem) un storp zibenim un parkyunim. Diws dewe Izraelišim desmit bauslius, kuri pec tam tyka sarakstiti uz diwejom akminia tabelem (dēlim). Iti bausli ir šitaidi:

Es asmu Diws, tows kungs, kurs tewi izwede nu Egiptes zemes — nu nawalias noma.

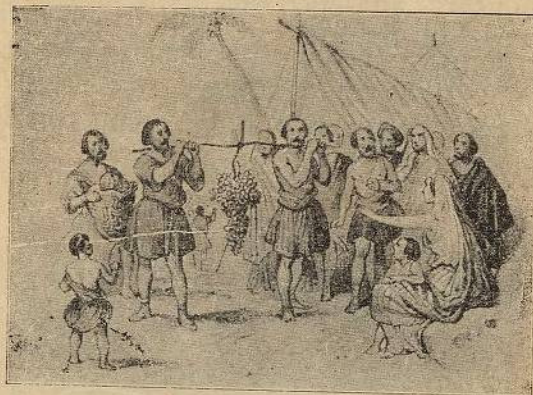
1. Tew nabyus swešus Diwus turet priks manis.
2. Tew nabyus Diwa wòrdu tejšom wolkot.
3. Pimini swātu dinu swëtīt.
4. Gùdà turi sowu tàwu un mòti.
5. Tew nabyus cylwaku nùkaut.
6. Tew nabyus laulibu pòrkòpt.
7. Tew nabyus zagt.
8. Tew nabyus dūt pret sowu tuwaku nataisnu licibu.
9. Tew nabyus ikòrot sowa tuwaka siwas.
10. Ni wèrša, ni ezelia, ni wīnas litas, kura jam pīdar.

Moizess pasludynoj desmit bauslius.

Tad wel pa Dīwa aizrōdišonai Moizess pataisija swātu nūmetni, tys ir lyugšonas nomu, kur tureja diwkolpošonu. Itymā nūmetnē stō-

weja sadaribas šķērsts, t. ir kūka skrejne, aplykta ar tejru zaltu. Winia globojōs Diwa bausli, mannas mārš, lykumu grōmota, nu Moizesa parakstīta un Aarona wāza, kurs tūlaik beja par pyrmū baznickungu.

Izlyuki atnas wajna-ūgas.

§ 19. Apsulītas zemes izlyuki.

Kad Izraelīši tywojōs pi Apsulītas zemes rūbežim, pa jūs lyugumam Moizess nūsyutija diwpadsmīt cylwakus, lai jī posawārtu, kaida tej zeme un lai atnastu par jū zinias. Pec četrudesmīt dinom izlyuki grīzēs atpakaļ un jī wysi slaweja Chanaana zemes auglibu, del kō pirodišonas atnese lelu wejna-ūgu čēči un wysaidus cytus auglius. Pi tam klōt desmīt izlyuki runoja, ka tōs zemes dzejwotoji asūt stypri un lela auguma un jūs pilsātas tik stypri apcītynotas, ka Izraelišim byus gryuti tū zemi pajemt. Tikai diw izlyuki, Jazue un Kalebs, mirinoja liauds, saukdami pasaliaut uz

Dīwa palejgu, pi zemes ikarošonas. Bet tauta jīm napaklausīja un palyka namīriga, sōka kurnet pret Dīwu un Moizesu un gribeja jū nūmātot ar akminim. Tulaik Dīws par strōpi lyka pasludynot wysai tautai, ka niwīns nu izgōjūšim nu Egiptes natiks Apsūlītā zemē, izjemut tik Jozue un Kalebu. Todel Izraeliši četrudesmit godu moldejōs pa tuksnesi, kolejdz nānūmyra wysi wacoki nu jīm. Jī wel reiz beja calušis pret Dīwu, par kū na wīnu reizi tyka bōrgi nūstrōpeti.

Moizess izsauc yudeni nu klints.

Zam maldešonōs golu pa tuksnesi, Izraelišim gadejōs, ka otkon pītryuka yudenia. Nu lelom slōpem wysi stypri cite un sōka otkon kurnet pret Dīwu un Moizesu. Tulaik Moizess pajēme wāzu nu swāta škersta un ar liaudim nūgōja pi klints, lai otkon izsauktu jīm yudeni, kai tys nutyka agrok. Bet radzadams liaužu kurnešonu pret Dīwu, Moizess

jeme šaubetis, woj patīši Dīws gribes Izraelišim padarit taidu brejnumu. Jis īsyta klinti diw reizes — un yudens izteceja. Diwam napatyka itej Moizesa nautciba, un Dīws Moizesam pasludynoja, ka par strōpi jis nūmers tuksnesi un naiwezs tautas Apsūlītā zemē. Moizesa wītā Dīws izredzeja par Izraelia tautas waditaju Jozue, un lyka Moizesam stōdit jū tautas priksā, kai sowu pēcnōceju.

Jerichonas ikarošona.

§ 20. Chanaanas ikarošona.

Ar Moizesa nōwi beidzēs nu Dīwa nūlykta Izraelišim četrudesmit godu maldešonōs pa tuksnesi. Wysa tauta, kura izgōja nu Egiptes, apmyra, bet i jūs pēcnōceji sastōdija wel lelu

tautu. Jozue beidzūt dabojā nu Diwa pawēli pōrit par Jordanas-upi un īwest šitū tautu ap-sūlitā zemē.

Pa Jozue pīsacišonai pristeri (baznickungi) pajēme deribas škērstu uz placim un tikkū igōja upē, kai yudens pasaškejre un wysa tauta pōrgōja pa sausū upes dybynu. Pymō pilsāta, kuru Hebrejim wjadzeja pajemt, beja Jerichona. Tej pilsata beja stypri apcītynota, bet Diws palejdzeja jīm ikarot. Diws lyka Jozuam it aplejk ap Jerichonu ar deribas škērstu un ar tauriu pyusšonu sešu dinu laikā un septitā dinā lyka apit septinias reizes. Kad Izraeliši gōja apkōrt septitu reizi un styprok pyute taurēs, pilsātas myuri paši sakrita un Jerichona tyka ijemta. Pēc tam Izraeliši jēme winu pilsātu pēc ūtras, kolejdz ikaroja wysu Chanaanas zemi. Wysur Chanaanas dzejwotoji turejōs pretim, un Žejdim wjadzeja daudz karot.

Winā kautiniā Jozue iraudzeja, ka saule nūt zam ritešonu, bet jis gribeja tū pat dinu beigt kautiniu; todel jis aizklidze, lai saule nūstōj; saule nūstoja, uu dina palyka uz dažom stundem garoka, kolejdz Izraeliši pēdigi uzwareja inaidniku.

Ikarotū zemi Jozue sadalija starp diwpadsmit Izraelišu ciltem un drejži pēc tam nūmyra. Lewi cilts, kura izpildeja babznickungu omotu, nadabojā zemes dalias, bet del jūs dzejwošonas beja apzejmotas dažas pilsātas un del tōs ciltes uzturešonas wysi dzejwotoji dewe dasmytu daliu nu sowim inōkumim.

§ 21. Izraelišu dzejwe Apsūlitā zemē.

Pec Jozue nōwes, kolejdz wēl dzejwoja weči, kuri redzeja Diwa brejnumus tuksnesi, Izraeliši palyka uzticigi Diwam un jīm klōjōs labi: ji beja stypri, bejstami sowim inaidnikim un mirigi baudija lobumu un dōwynotōs zemes. Bet, kad nūmyra weči, Izraeliši jēme draudzetis ar kaiminim dzejwotojim, un nu tim pijeme alka-diwibu (pogonibu) un wysaidus natykumus.

Kotru reizi, kai tik ji krita pogonibā, Diws winius strōpeja, atdūdams zam swešu tautu waldišonas. Nalaime spide Izraelišus waidet par sowim nūzīgumim un griztis pi Diwa ar palejga lyugšonu. Tūlaik želigais Diws del jūs izpestišonas nu nawalias, izlasija nu jūs storpas gūdigus cylwakus, kuri nabeja kolpojuši pogonu diwam. Šiti wejri sauce kūpā Izraelišus, jeme par jīm wērsibu, ar Diwa palejgu weice sowus inaidnikus, tejreja wysu zemi nu alku (pogonu) diwim, lejdz sowa myuža golam waldija tautu un sauces par tīsnešim. Taidu tīsnešu beja daudz pi Izraelia tautas, un nu jīm slowoni beja: Gedeons, Samsons, Helijs un Samuels.

Pādejam nu tīsnešim, Samueliam, Diws lyka icelt Izraelia tautai karali (kēniniu). Par pymū karali beja Sauls. Jis iwede sowā walstibā pastōwigu kara-spāku un nu isokuma beja uzticigs Diwam un lobs sowai tautai; bet pecok jis aizdusmoja Diwu ar Jō pīsacišonas naizpildešonu un ar pīsowynošonu sew baznickungu waras pi uperu nūlikšonas; todel Diws atstyume Saulu un lyka Samueliam icelt par karali Dawidu.

§ 22. Dīwabejigais karals Dawids.

Dawids beja pats jaunokais nu septinim wina Izraeliša dālim, nu Judas cilts, ar wōrdu Jesseja. Tymā laikā, kad Samuels tripe jū (ar elejim swētija) uz karalia gudu, jis beja wel dyžan jauns un ganija sowa tāwa lūpus. Drejži jis palyka slowons pa wysu zemi, patei- cūt šitaidam gadejumam.

Dawids nūkaun Golijatu.

Izraeliši wīnreiz wede karu ar Filistišim un, kad jūs kara-pulki stōweja wīns pret ūtru gatawodamis uz kautiniu, nu Filistišu puses izgōja milzis-Goliats un lyka prikša, lai kurs nu Izraelišim izīt ar jū sasakaut un taidā celiā izškērt uzwarešonu. Bet niwīns nagribeja stōtis pret Goliatu, nasawerūt uz tō, ka Sauls sūleja gūda moksū. Tūlaik inaidniki sōka pīsasmit un zaimot na tikwin Izraelišus, bet ari Diwu. Ap

tū laiku Saulam nūmetnē beja Dawids, kurs atgōja apsawārtu sowu wacoku brōliu, dīnejušu Izraelišu kara-pulkūs. Dzerdedams Goliata bezdiwigus wōrdus, Dawids drūši izgōja un sasakowa ar Goliatu. Jis swide Goliatam ar akmini un trōpeja taišni pīrē, pec tam izwylka jō paša zubynu un nūcērtā milzigam cylwakam goļwu. Radzadami šitū, Filistiši spruka bēgt. Nu tōs dinas Izraeliši satyka Dawidu wysod ar sweicynošonu un dzismem; bet Sauls sōka jam skaust, nāiredzet un pat mekleja jū nūkaut. Bet Diws globoja Dawidu; un Sauls wīnā kautiniā ar Filistišim, pazaudejis wysus sowus dālus, pats sewi nūkowa.

Pec Saula nōwes Dawids wīnbalsigi tyka izlasits par Izraelišu tautas karali (kēniniu). Jis waldija sowu walstibu gudri un taisnigi 40

Dawids uzwar inaidnikus.

godu laikā. Bet, par nalaimi, Dawids wīnu reizi sagraķoja pret Diwu, par kū tyka nūstro-

pats ar sowa dāla Absoloma sasacelšonu, nu kura jis bāga, pamasdams Jeruzalemu un globodamis pa kolnim. Bet drejži Dawida draugi uzwareja dumpņikus (buntavņikus), un pats Absoloms mekleja glōbinia bēgšonā. Jōdams ūz ezel-zyrga pa mežu, jis aizsamete ar sowim garim motim pi uzula zora, pasakōre un jo ezel-zyrgs aizskreja tōliok. Radzadams itū Joabs, Dawida kara-pulku wērsiniks, idyure Absoloma kryutis trejs škāpus (ismus); bet todel, ka jis wel palyka dzejws, tad Joaba karawejri nūjeme jū nu kūka, sakopōja zubynim, iswide dūbē un apmātoja ar akminim. Dawids dyžan nūskuma par dāla nōwi un, lai gon Absoloms nabeja cīnigs, ka par jū žalotu, tūmār Dawids ilgi raudoja par jō nōwi.

§ 23. Salomons un jō pēc-nōceji.

Pec Dawida nōwes par Izraelia karali palyka Salomons, jō dals. Winu reizi pasarōdija jam sapnā Diws un waicoja: kū jis sew gribatu nu Diwa. Salomons atbildeja, ka jis nalyudz ni bagatibas, ni ilgas dzejwes, ni slawes, bet tik win gudribas, lai waratu labi waldit jō tautu. Tāids lyugums Diwam patyka un jis dōwynoja Salomonam tik lelu gudribu, kāidas nikam lejdz šam laikam nabeja; bez tō wel Diws dewe jam slawi un bagatibu. Dzejwodams ilgā mirā, Salomons izbyuweja nu tāwa pamastō materjala lepnigu baznicu ejstynam Diwam un pōrnese uz turīni deribas škērstu.

Deribas škērsta pōrcelšona.

Lai gan Salomons beja wysgudrokais waldiniks, bet ari jis na wysod goja pa dūtai jam nu Diwa gudribai. Zam sowas dzejwes golu jis iģoja laulibā ar pogonu siwitem, kuras jū nūwede pi alku-diwibas, aba pagonibas, un apkrōwe tautu ar lelim nataisnigim nūdūklīm.

Pec Salomona nōwes tronu apjēme jō dals Roboams. Tauta lyudze jaunū karali pamozynot lelūs nūdūkliūs, kurus uzlyka jō tāws; bet Roboams, paklausidams naapdūmigu jaunu cylwaku padūmam, natic win [naizklausija liaužu lyuguma, bet wel pidraudeja palelynot spaidus. Tauta sasadumpōja un desmit ciltes izlasija sew jaunu karali, Jeroboamu un sastōdija jaunu Izraelia waltību ar Samarijas pilsātu. Pi Roboama palyka tikai diw ciltes: Judas un un Benjamina, kuras sastōdija Jūdu waltību ar Jeruzalemas pilsātu.

§ 24. Profeti Elijs un Elizejs.

Nu wysim Izraelia karalim caur sewišku bezdīwibu beja pazejstams Achabs. Jis iztaisija Samarijā altaru dīwekliam Baalam un daspide tautu jam klanetis; ejstyna Diwa baznickungus jis nōweja. Del šitō karalia apskaidrošonas Diws syuteja profetu Eliju, kurs pasludynoja Achabam, ka treju godu laikā nabyus lejta, zeme izkalss un byus bods. Profeta paredzejums izsapildeja. Pa boda laiku Elijs globojōs tuksnesi, kur krauklis jam nosoja maizi un galiu.

Kad, pec treju godu nūtecešonas, Izraeliši bodu cīsdami soka apžalot sowus nūzīgumus, Elijs otkon gōja pi Achaba un lyka jam prikša, lai salosa Izraelišus un Baala baznickungus uz Karmel-kolnu un tad jis pirōdes, kurs Diws ir ejstynais. Kad wysi sasapulceja, Baala baznickungi iztaisija altaru, nūkowa teliu, lyka jū uz molkas sōrta un jeme saukt uz sowu diwu, lai jis nulaiž guni uz jūs uperu. Bet nikaidas atbildes nabeja un guns nu debesim nanūkōpe. Kad atgōja wokors, Elijs pataisija nu diwpadsmīt akminim altaru, uzlyka molku un teliu, aplēja wysu ar yudeni, tāi ka pylns palyka grōws, izroktais ap altaru. Tad jis sōka lyugtīs, lai Diws parōda, ka Jis ir winigais Izraelia Diws. Wel Elijs nabeidze lyugšonas, kai nu debesim nūkrita guns, aizdeze molku, uperu, altaru un izkaltija grōwa yudeni ap altaru. Radzadama itū wysu tauta pakrita pi zemes un sauce, ka ejstynajs Diws — ir Izra-

elia Diws. Tymā pat dīna paleja lels lejts pa wysu Izraelišu zemi.

Winu reizi, kad Elijs beja tuksnesī aiz Jordanas upes, kūpā ar sowu mōcekli Elizeju, pasarōdija guns-roti ar zyrgim, kuri aiznese Eliju uz debesim. Elizejam palyka tik Elija mētels (wērsejō drēbe); tys apzejmoja tū, ka profeta gors, kurs beja pi Elija, tagad pōrgōja uz jō mōcekli. Elizejs pajēme mēteli, un dagojis pi Jordanas upes, isyta ar jū par yudeni, yudens tyulen pasaškejre un profets pōrgōja pa sausu upes dybynu.

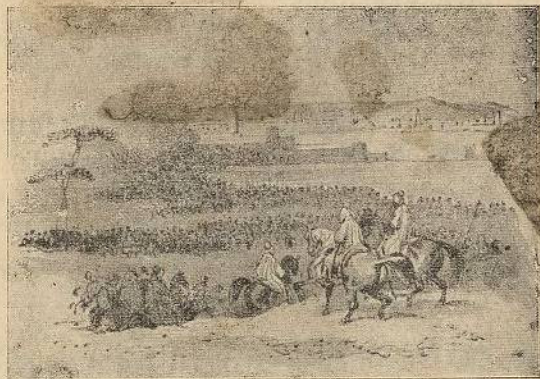
Diws pacēle Elizeja slawi caur brejnumim, kurus jis darija na tik win dzejwodams, bet ari pec nōwes. Godejōs reizi, ka jō kopā nūlyka cytu myrūni, kurs, dasadyuris pi Elizeja kaulu, tyulen palyka dzejws.

§ 25. Izraelia tautas nawalia (wangiba).

Izraelišu walstiba postōweja nailgi. Pymais jūs karals Jeroboams aizlidze staigot uz Jeruzalemu klanetis ejstynam Diwam, un daspide jūs nest uperus dīweklim. Pa Jeroboma paraugam gōja wysi jō pec-nōceji, kuri beja bezdiwigi un natikligi. Diws par tū jūs stropeja ar Assirijas wangibu (nawaliu). Assirijas karals Salmanassars ikaroja wysu Izraelia walstibu un jōs tautu nūwede ar sewim wangibā.

Jūdu walstiba wel postōweja dažu laiku. Bet todel, ka ari Jūdu karali pa lelakai daliai

beja Diwam naticigi un atsadowuši pogonibai, nasawerūt uz profetu brejdynojumu, tad beidzūt ari šitū walstibu Diws nūstrōpeja ar iznīcynošonu. Nabuchodonossars, Babilonas karals, atgōja ar lelu kara-spāku, izōrdeja Jeruzalemas pilsātu ar Salomona baznicu un Judu walstibas dzejwotojus aizwede uz Babilonu un cytom sowom pilsātom.

Jeruzalemas aplenkšona

Bet Diws napamete Izraelišus ari wangibā (nawaliā) un biži win syuteja jīm profetus, kuri jūs brejdynoja grākūs un raudzeja nūwezt pi taisniga celia. Profeti jīm pimineja ari Diwa sūlejumas par Messijas aba Pestitoja atnōkšonu, un pasludynoja daudz seikumu nu jō dzejwes, ka Pestitojs byus Jumprawas Marijas dāls, pidzims Betleemā, ka Jū dyžan wojōs, mūces, pikals pi krysta; ka jis trešā dinā augšam celsis un tai toliok.

Bez Elija un Elizeja beja wel daudz cytu profetu, nu kurim wairok slowoni beja: Jona, Izajas, Jeremijs, Ezekiels un Daniels.

§ 26. Profets Daniels.

Daniels beja nu karalia Dawida ciltis. Kad jis beja mel jauns, jū aizwede uz Babilonas wangibu winuwit ar cytim Judu jauneklīm. Jis patyka karalam Nabuchodonossaram, kurs lyka jū auzynot pi sowas piles un izrot ar sowim ediniim. Bet Daniels tyudze, lai jū aizligtu nu Moizes ediniu wita atliautu est ukwin auglius. Par taidu uzticibu Diws apdōwynoja Danieli ar sewišku gudribu un profeta goru. Diw reizes Daniels izskaidroja Nabuchodonossoram jō nasāprūtamus sapnus par jō walstibas nōkušom dinom un par strōpem, kaidas Diws uz jū nūsyutis; caur itū Nabuchodonossars bejdōs Diwa un Danieli dyžan cineja.

Winu nu Nabuchodonossara pēc-nōcejim Daniels atgrize nu diwekļa Baala gūdynošonas, parōdidams jam, ka myltu, galias un wejna lelu daudzumu, kuru ikdinas lyka pi Baala altara, ēde na Baals, kai wysi beja dūmojuši, bēt Baala kolpotoji (baznickungi) ar sowom saimem. Pādejam Babilonas karalam Baltassarā Daniels pasludynoja jō walstibas ikarōšonu nu Persim un jō paša nōwi. Danielia paredzešona izsapildeja tū pat nakti. Babilona tyka pajemta nu Kira, Persijas karalia, un Baltassars nūnōwets.

Todel, ka Daniels beja dyžan gudrs un gūdigs wejrs, tad jaunais karals nūmilioja jū un dewe jam pōrwaldit wysu sowu walstibu. Taida byušona sacēle skaudibu storp karalia piles-kolpotojim un jī wysaiž steidzes padarit Danieliam golu. Pa jūs padūmom karals reiži izlaide pīsacišonu, lai 30 dinu laikā niwīns nodrejkst lyugt Diwu, bet wysu, kai nu Diwa, lai lyudz nu karalia; bet kas itō nadaritu, tū karals iswīzs liowu dūbe zwērim uz apēžšonu. Piles-kolpotoji, iraudzejuši, ka Daniels pa naz' cik reižu dinā lyudzās Diwam, dewe zynot par itū karaliam, un pīrunoja jū, lai Danieliu iswīž dūbē, kur beja olkonī liowi. Utrā dinā karals atroda Danieliu naaiztyktu, lyka jū izlaist nu dūbes un tur iswīzt jō apwainio-tojus, kurus zweri tyulen apreja.

Turadams lelu īspaidu uz Kiru, Daniels daudz palejdzeja pi Žejdu atlaižšonas nu wangibas (nu nawalias). Bet wysu sworigoks ira tys, ka jīs pilnigi apzejmoja laiku, kurā waja-dzeja atnōkt Kungam Jezum uz šu pasauli. Pa Danielia paredzešonai, nu Žejdu brejwi-atlaižšonas lejdz Pestitoja atnōkšonai wjadzeja nūtecet wel septindesmit reižu pa septini godi, tys ir 490 godu; un jō paredzejums izsapildeja.

§ 27. Jūdu brejwiba nu wangibas.

Persu karals Kirs, palicis par winigu kungu Wideja Azija, kur wangibā dzejwoja Žejdi, dewe jīm atliaušonu grīztis uz sowu zemi un tur nu jauna izbyuwet nūpūstītū

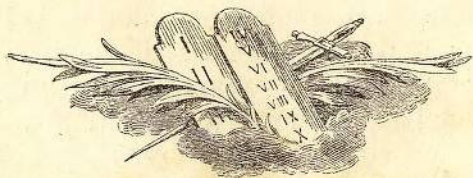
Jeruzalemas baznicu. Pec septindesmit godu nawalias četrudesmit diw tyukstuši Izraelišu, zam kunigaiša Zorobabela wadibas, padejō Jūdu karalia dāla-dala (unuka), atsagrizē uz Jeruzalemu un tyulen stōjōs pi baznicas iz-byuwešonas. Drejži pec tam atsagrizē ari ūtra žejdu tautas dalia, zam baznickunga Ezdras wadibas. Bet daudz kuri wel palyka Persu walstibā.

Kad baznica jau beja izbyuweta, bznic-kungi iswētija jū ar lelu gūdibu. Lai gon itej baznica beja lepniga nu izskota, bet daudz weču, kuri wel pimineja Salomona baznicu, runoja ka jaunō baznica naw tik skaista, kai se-nejō. Bet dzejwojušais tūlaik padejais nu profetim — Malachijs pricynoja jūs sacidams, ka itej baznica ar sowu slawi byus pōrōka par Salomona Diwa nomu, todel ka jīmā dūs mo-cibu pasaules Pestitojs.

Nu Žejdu atnōkšonas nu wangibas lejdz Kunga Jezus pīdzimšonai pagōja wel ap 500 godu, kai tū beja pasludynojis Daniels. Pa itū laiku Žejdi beja walditi nu baznickungim un nu augstōs padūmes, kura beja sastōdita nu Dawida cilts kunigaišim. Strōpeti ar Babilonas wangibu Žejdi ilgu laiku uzticīgi kolpoja ejstynam Diwam un ar napacitibu gaidija Messijas atnōkšonu; jī sowu ticibu iz-platija ari storp pogonim.

Nu isōkuma Žejdi beja atkarigi nu Persi-jas karalim; pec tam palyka zam Greku, Egiptišu un Sirišu waldišonas. Nu Sirišim, sewiški nu karalia Antiocha, Žejdi cite wys-

gryutoku wojošonu. Beidzūt jūs walstibu ikaroja Romiši, un nu sewim dewe jīm karalius un walditojus. Par winu nu taidim karalim, nu Romišu ilyktim, beja Herods Idumejits. Šitō karalia waldišonas laikā Jūdu zemē pīdzima gaidamais nu wysom tautom pasaules Pestitojs, Jezus Kristus.

Jaunajs Testaments.

§ 1. Sw. Jōnia Kristitoja pīdzimšona.

Heroda waldišonas laikā Jūdu zemē dzejwoja wins Žejdu baznickungs, wordā Zakarijsi ar sow siwu Elizabetu. Jī obeji beja liūt, diwabejigi, dzejwoja mirigi un beja pilnigi laimigi; winius skumdynoja tik tys, ka nūdzejwojuši lejdz sērmam wacumam, natureja bārnū. Bet winu reizi, kad Zakarijs tureja diwkolpošonu Jeruzalemas baznicā, uz reizi, pa altara lobū pusi jam pasarōdija engels un sacija, ka Elizabetai byus dāls, kurū wjadzes nūsaukt par Jōni: Jīs byus dyžan diwbejigs un paliks slowons caur tū, ka sagatawōs Izraelia tautu uz cinigu Pestitoja satikšonu. Zakarijam tys pasarōdija par natycamu litu un todel jīs lyudze engeliām, lai ar kū-na-bejis darōda, ka tys, kū runoj, ir taisniba. Tad engels sacija, ka šis ass syutits nu Diwa un ka Zakarijs par sowu naticešonu paliksūt māms lejdz tai dinai, kad izapildes jō sludynošona. Pec itīm wōrdim engels pazuda un Zakarijs palyka māms.

Pec nailga laikā Elizabetai patiši pīdzima dāls, tai kai engels beja pasludynojis. Ostotā

dinā, pa Moizesa lykumam, bārnām wjadzeja likt wōrdu. Sasalasija radiniki un gribeju jū pasaukt tāwa wōrdā, bet mōte napalyka mirā ar tū un prasija, lai jū nūsauc par Jōni. Taidš wōrds wysim pasarōdija naizprūtams, jo niwīns nu jūs radinikim natureja taida worda, todel pawaicōja nu Zakarija, kai jis grib nūsaukt puisānu. Byudams wel māms, Zakarijs pajeme kūka tabeliti un izrakstija, lai bārnū nūsauc par Jōni. Tymā pat brejdi Zakarijs otkon sōka runot un sludynoja par tywū Pestitoja atnōkšonu un ka Jōns byus par jō priks-teci.

§ 2. Wysswātoka Diwa-Mōte.

Mozā Galilejas pilsetinia, Nozaretā, dzejwoja Elizabetas mōsa — Anna, kuras wejrs Joakims beja dzimis nu karalia Dawida cilts. Palykuši waci bez bārnim, korstā lyugšonā ji sūlejōs, ka jo tik Diws dūs jim bārnū, ji winiu atdūs Diwam uz kolpošonu. Diws izklausijs jūs lyugšonu un dewe jim meitu, ar wōrdu Marija, kura werūtis uz jōs Dala, Kunga Jezus, nōkušim nūpalnim, palykā bezwainigi ijemta, tys ir palyka brejwa nu idzymta grāka, kurs ir uz dwēseles kotram jaundzymušam cylwakam. Jaokims un Anna trejs godus audzeja meitu sowā sātā, pec tam, kai beja sūlejuši, aizwede jū uz baznicu un pamete pi kolpošonas Diwam. Nu tō laika wysswātoka Jumprawa dzejwoja pi baznicas zam wacoku šiwišu dasawēršonas. Drejži pec tam nūmyra jōs dzemdetoji un Marija, palykuse bōrine, wel

wairok beja atsadowuse Diwa kolpošonai un dewe sūlejumu, nikod nait' pi wejra.

Kad jai beidzēs četrupdsmit godu un atgōja laiks reizē ar cytom jaunowom istōt lykumigā laulibā, jei atsasacija nu tō un pasludynoja baznickungim nu sewim dūtū sūlejumu. Baznickungi nagribeja jōs prōtam pretotīs, bet, lai jauna bōrine napalyktu bez wysaidas dasawēršonas, salauloja jū ar winu wacu cylwaku, Jūzupu wōrdā, kurs par jū gōdotu un byutu par jōs uzraugu. Jūzups tai pat beja nu karalia Dawida cilts, bet caur sowu nabadzibu dorbojōs ar prostu omotu — jis beja nam-daris (stolers). Pamatusē Jeruzalemu wysswātoka Jumprawa nūsamete uz dzejwi pi Jūzupa, Nazaret pilsātā.

Winu reizi, kad wysswātoka Jumprawa beja aizjemta ar Swātū Rokstu lasišonu, pi jōs pasarōdija erc-engels Gabriels un sweicynoja jū pricigim wōrdim, pasaukdams jū par laimigu un swetitu storp siwitem. Pec tam jis pasludynoja, ka ir syutits nu Diwa pastostit, ka jū ir Diws izlasejis par Pasaules Pestitoja Mōti, kuram byus wōrds Jezus. Tulaik wyswatoka Jumprawa izrōdija Diwam sowu paklausibu, un engels pazuda.

§ 3. Kunga Jezus pīdzimšona.

Jūzups un Marija dzejwoja Nazaretā, un Messijam, pa profetu sludynojumim, wjadzeja pīdzimt Betleemā. Lai šitys pasludynojums izapilditu, Diws tai nūlyka, ka Romas keizars

Pasludynošona Jumprawai Marijai.

Augusts lyka izdarit liaužu skaitišonu sowā walstibā. Kotram wjadzeja it un aizarakstīt tymā pilsātā, nu kuras dzyma jò cilts. Jūzups un Marija, kai karalia Dawida pēc-nōceji, gōja pazarakstītu Betleemā, Dawida cilts pilsātā. Atgōjuši uz Betleemu jī tur atroda lelu liaužu daudzumu; wysi nomi beja aizjemti nu atbraucejim. Naatrosdami sew witas pilsātā, jī mekleja mitekli ārpus pilsātas, winā klinšu olā, kurā nagaisa laikā goni dzyna sowus ganeklius. Šite nakti pīdzyma pasaules Pestitojs. Wysswatoka Jumprawa satyna jū auteniūs un nūlyka silē, kura atsaroda te pat klinšu olā.

Natōli nu olas Betleemas goni tejrumā sorgōja sowus gonomūs pulkus. Uz reizi nakts wydā jus apgaismoja debesigs spūdrums, pasarōdīja Diwa engelis un pasludynoja, ka Betleemas olā pīdzyma Pestitojs, Kristus, kuru jī atrass silē gulīšu; pec tam pasarōdīja lels

K. Jezus pīdzimšona.

daudzums cytu engeliu, slawejušu Diwu par Jò žal-sirdibu, ka Jis syutija liaudim Pestitoju.

Kad engeli pazuda, goni tyulen aizgōja uz Betleemu pasawert tū, kas tyka sludynots nu engelia. Atgōjuši uz zynomu jīm olu, goni īraudzeja mozu bārnu, gulīšu silē. Jī pasaklanīja Jezus-bārnā un pamete, kū wareja, par uperu nu sowim gonomim pulkim nabadzīgai Diwa Mōtei. Pec tam goni aizgōja pīcēdomis un slawedami Diwu Kungu.

§ 4. Kunga Jezus atnessōna uz baznicu.

Caturdasmytā dinā pec Kunga Jezus pīdzimšonas, wysswatoka Jumprawa atgōja uz Jeruzalemas baznicu un atnese sowu diwišku Dālu del uperešonas Diwām Kungām. Taida beja Moizesa lykumu pisacišona; pi tam bo-

goti cylwaki lyka par uperu wēršus un jārus, bet nabogī — pōri bōlūžu. Marija, kai naboga siwite, atnese pōri jaunu bolūžu.

Jeruzalemā tū laiku dzejwoja diwabejigs wecits ar wōrdu Simeons, kurs gribeja Pestitoja atnōkšonu redzet. Par tū Dīws jam sūleja, ka jis nanūmers, kolejdz iraudzes Pestitoju. Un kad Juzups ar Mariju atnese mozū Jezu uz baznicu, tymā pat laikā, nu swāta gora apdwāsts, uz turīni atgōja ari Simeons. Kad jis iraudzija mozū Jezu, tyulen pazyna, ka tys ir Messija, pajēme Jū uz rūkom, swētija un sacija, ka tagad šis mēršūt mīrigs, todel ka ir redzejis sowu Pestitoju: tad jis pasagrizē uz wysswātoku Jumprawu un pasludynoja, ka Jōs Dāla cisšonas laikā jōs dweseli, kai zūbyns, pōrdurs lela nūskumšona.

Reizē ar Simeonu Pestitoja redzešonas gūds tyka nu Dīwa atliauts Profetinei Annai. Pazejdāma, ka Jezus ir pasaules Pestitojs, jei sōka sludynot pa wysu Jeruzalemu, ka gaidamaš Messija jau ir atgōjis.

§ 5. Treju Kungu klanīšonōs un bēgšona uz Egipti.

Kad Jūzups un Marija atsagrizē uz Betleemu, tad nu tōlejom Austrumu zemem atgōja bogoti un slowoni gudriniki un waicoja: kur pīdzyma Jūdu kēniš, kura zwaigzni ji beja redzejuši pi debesim un atgōjuši Jam pasaklanit. Pōrbaidits nu taidas zinias karals

Treju Kungu klanīšonōs.

Herods sasauce Žejdu baznickungus un pa-waicoja nu jīm: kur wjadzeja pīdzimt Pestitojam. Baznickungi atbildeja, ka pa profetu sludynojumim jam jo-pīdzymst Betleemā. Tad Herods paslapyn aicynoja pi sewim gudrinikus, pasacija jīm baznickungu atbildi un sacija, lai ji labi izzynoj par bārnū un lai pazinioj, kur jis atsarūn, jo ari jis grib Bārnū pasaklanit. Runodams itū, Herods tureja sowā prōta brīsmigu nūdumu, nūkaut Jezu.

Kad gudriniki izgōja nu Jeruzalemas, jīm otkon pasarōdija tej pat zwaigzne, kuru ji redzeja agrok. Idama winim pa prikšu, zwaigzne nūwede jūs pi Betleemas un nūstōja pi olas, kurā beja Jezus. Gudriniki igōja tur ar wysleloku diwabejibu, krita pi zemes Bārna prikša un atnese jam bogotas dōwonas: zaltu, mirru un wyraku.

Grīzdamis atpakal ji gribeja paziniot Herodam, kur atsarūn Bārns, bet sapnā daboja

pisacišonu, lai nait pi Heroda; todel jì pa cytu celiu atsagrizē uz sowu molu.

Nasāgaidijis gudrinikus, Herod lyka apkaut Betleemā un pa jōs apkōrtņem wysus wejrišu dzymuma bārnus nu diweju godu un jaunokus. Daudz tyukstūšu bārnū krita nu Heroda bendiū rūkom. Herods dūmoja, ka pi tam naizbēgs nu nōwes un jaundzymušais Jūdu kēniņš. Bet agrok, kolejdz Herods izdewe sowu brismigu pawēli, Diwa engels pasarōdija Jūzupam sapnā un lyka, pajāmušam bārnū un jō mōti, bēgt ar jīm uz Egipti un palik tur, kolejdz dabos nu Diwa jaunu pawēli. Jūzups tyulen izpildija itū un aizgōja uz Egipti. Swāto dzimte (saime)

Bēgšona uz Egipti.

palyka tur lejdz Heroda nōwei, pec kam engels otkon pasarōdija Jūzupam un pasludynoja, ka jì war gristis uz sowu dzimteni. Tulaik jì atsagrizē nūsamete dzejwot Nazaretā.

Kungs Jezus Baznicā.

§ 6. Diwpadsmītgadīgs Jezus baznicā.

Moizesa lykums pawēleja wysim Jūdim pa lelōkim swātkim apmeklet Jeruzalemas baznicu, del atdūšonas Diwam gūda. Nu šitō pīnōkuma beja brejwi tikai weči, slymī un bārnī lejdz diwpadsmīt godim. Jūzups un Marija wērigi pildija šitū pisacijumu; kad Jezum beidzes diwpadsmīts gods, jì pajēme jū lejdz uz Jeruzalemas baznicu uz Leldīnes swātkim. Pēc swātku beigšonas, grīzdamis uz mōjom, jì pamanija, ka Jezus naw pi winiū klōt. Nu reizes jì dūmoja, ka jis it kūpā ar cytim baznicōnim, nu pakalias. Kad atgōja wokors un Jezus nabeja radzams, Jūzups un Marija palyka namirigi, un mekleja jū storp rodim un pazejstamim, bet nikur naatroda. Lelōs bailēs jì pawadija wysu nakti un ar rejta blōzmi pastejdzē atpakaļ uz Jeruzalemu.

Ilgi jì mekleja Jezu, un tik trešā dinā at-
roda jū baznicā storp baznickungim un rokstu
mòcitojim. Wysì brejnojòs par jò atbilžu un
waicojumu gudribu. Marija runoja uz Jezu,
ka jis padarija jì lelas skumes ar sowu pa-
likšonu; bet Jezs atbildeja, ka jam wjadzeja
byut tur, kur jū sauce Dabasu Tāwa walia.
Pēc tam Jezus atgōja ar jì uz Nazaretu, kur
palyka lejdz sowas dzejwes trejdsasmytam
godam. Wysu itū laiku Jezus beja pilnigi pa-
klausigs Jūzupam un Marijai, lai dūtu lobu
paraugu paklausibas dzemdētujim un wacokim.

§ 7. Swāta Jōnia mōciba un K. Jezus kristiba.

Zakarija dāls — sw. Jōnis nu jaunom di-
nom aizgōja uz naapdzejwotu tuksnesi un tur
nūsamete winā olā. Storp lyugšonom un dū-

mošonom par Diwu jis tur palyka lejdz sowas
dzejwes trejdsasmytam godam. Apgerbs jam
beja nu kameliu spolwas (wylnas), barojòs ar
meža madu un cērcinim, slōpes remdeja ar
yudeni un nadzere nikod ni wejna, ni kaida
cyta stypra dzerinia.

Sowas dzejwes trejdsasmytā godā, paklau-
sidams Diwa idwesmei, jis pamete sowu tuks-
neša dzejwūkli, gōja uz liaužu pylnom Jorda-
nas molom un sauce liauds pi waidešonas, jo
beja tywu dabasu walstiba. Liauds lelim pul-
kim gōja un klausejòs jò mōcibas. Tūs, kuri
waideja un žāloja par grākim, kuri gotowi
beja pōrlobot sowu dzejwi, Jōnis kristija Jor-
danas upē, kodel i palyka nūsaukts par
Kristitoju.

Storp tim, kuri gōja kristītūs, atgōja ari
Kristus Kungs. Jōnis, atzejdams sowu mo-
zumu Winia priksā, nagribeja nu reizes kristit
K. Jezu, un runoja, ka drejžok jam pašam
wjadzetu kristītis pi K. Jezus. Bet Jezus at-
bildeja, lai jis nasapretoj, todel ka wajag izpil-
dit wysu, kas nu profetim beja sludynots par
Messiju. Tūlaik Jōnis nasapretoja. Jezus
igōja upē un pijēme kristibu. Tad atsadarija
dabasi un pasarōdija Swāts Gors boluža weidā,
un tyka dzerdams bolss nu dabasim, kurs ru-
noja, ka Jezus Kristus ir nūmiliotajs Diwa Dāls.

§ 8. Pestitoja gawēnis un apostolu izwēlešona.

Pēc kristibas Jezus Kristus gōja uz tuks-
nesi, kur, bez wintulibas un korstas lyugšonas,

nùtureja stingru gaweni un četrudesmit dinu laikā nikò ni ède ni dzère. Liaunais gors gribeja izmontot tù brejdi, kad Kristus cite bodu, dastòja pi jò un lyka prikša, lai akminius pòwerž par maizi. Bet Kungs Jezus atbildeja, ka na ar winu maizi, cylwaks dzejwoj, bet ar kotru Diwa wòrdu.

Tùlaik walns nùwede Jezu uz Jeruzalemu, pastatija jù baznicas wèrsà, nu kurines beja radzama wysa pilsàta, un sòka pirunot, lai Pestitojs swižàs zemē, jo tik patiši jis ira Diwa Dàls, todel ka swàtūs Rokstūs par Diwa Dalu ir sacits, ka Diws liks sowim engelim sorgot ju un uz rùkom nosot, lai jis naiwainioj kòjas pi akminia. Jezus atbildeja, ka Swàtūs Rokstūs ari sacits ir, tejšam nakardynot Diwu, tys ir, naprasit nu jò brejnumu bez wajadzibas del winas tik zynkòribas.

Bet ar itù wel nasabeidze Pestitoja kàrdynošona. Walns izwede jù uz augsta kolna, poròdija pasaules walstibas un jùs bagatibu, un tù wysu sùlejòs dūt Pestitojam, jo tik Jis walnam pasaklanitu. Tùlaik Kristus ar dusmem padzyna nùst walnu un sacija ka swàtūs Rokstūs ir teikts, lai liauds klonòs tik winam Diwam un jam lai kolpoj. Aizkaunetajs walns pazuda, un waira nakàrdynoja Jezu, pi kura stòjòs engeli un kolpoja Jam.

Pēc četrudesmit dinu gawenia Jezus Kristus atstòja tuksnesi un atgòja uz tù witu, kur sw. Jònīs kristija liauds. Kad Jònīs iraudzeja Jù, runoja sowim mòceklim, ka tys ir pasaules Pestitojs, par kuru jis jīm stòstija. Tad daži nu Jònia mòceklim gòja pec Jezus

un palyka par Jò mòceklim. Nu jīm paraugu jème ari cyti, un taidà weidà winiu sasalasija dizgon daudz. Jezus Kristas izlasija nu jīm diwpadsmi, kurus pasauce par apostolim. Ti beja pa lelokai daliai nabogi, namòciti, bet lobi un diwabejigi cylwaki. Pestitojs apstai-goja ar jīm wysu Žejdu zemi, sludynodams wysur tù, kas pecok beja sarakstits Ēwangelijumā, un kù mòca nu Pestitoja dybynota katoliu Baznica.

§ 9. Pyrmais Pestitoja brejnums Kanā.

Drejži pēc tò, kad Kristus beja izwēlejis sew mòceklius, Galilejas misteniā Kanā nūtyka kòzas. Tur beja ilyugta swàta Diwa-Mòte, un ari pats Kungs Jezus ar sowim mòceklim. Maltites laikā pitryuka wejna. Diwa-mòte iraudzeja saiminika ryupes, un gribadama palejdzet nabogim liaudim, sacija sowam Dalam, ka jīm wejna wairs nawaida. Jezus atbildeja, ka wèl naatgòja laiks, nu Dabasu Tawa apzejmots, dèl brejnumu darišonas. Bet, lai paròditu liaudim, cik daudz Jis cinej Mòtes lyugumu, Jezus gotows beja palejdzet jaunam bryugonam. Šitù saprota Diwa-Mòte un sacija sulainim, lai jì dora wysu, kù Jezus pisacis.

Prikšējā kambari stòweja seši akminia trauki, nu kurim ikwins smēle diw woj trejs spanius. Nailgi pēc sarunas ar Mòti, Jezus sacija sulainim, lai jì pipildej traukus ar yudeni. Kad jì pipildeja, Jezus lyka pasmielt un nest maltites uzraugam (dasawàrojam). Su-

laini tai i padarija. Uzraugs, zynodams ka sātā wejna wairs nawaida, ar brejnošonūs iraudzeja sulainius, kuri jam atnese wejnu, un atroda liūti lobu. Nazynodams, nu kurines sulaini jēme wejnu, jis padūmoja, ka bryugons ir dabojis; todel pasauce jū molā un sacija, ka kotrs saiminiks pa prikšu dūd lobu wejnu, un kad jau pitryukst lobò, tad war dūt wòjoku; bet jis loboku wejnu ir uzglobojis lejdz šam. Bet pasaròdija ka ari brygòns nazynoja, nu kurines atsaroda lobajs wejns.

Tys beja pyrmajs brejnums, kuru Jezus darija uz sowas Mòtes lyugumu. Daudzi nu wisim (gostim) tū radzadami iticeja, ka Kungs Jezus naw winkòršs (prosts) cylwaks, bet ir Diws. Bet sewiški iticeja Kungam Jezum jò mòcekli un nu tò laika gòja Jam pakal, klau-sidami Jò məcibu.

§ 10. Wàtres apmìrinošona un cyti Kunga Jezus brejnumi.

Reizi gadejòs Kungam Jezum ar sowim mòceklim laiwā celtis pār par Genezaret azaru. Wokors nu rejzes beja kluss, azars ròms; bet braukšonas laikā debess aptymsā, jēme pyust styprs wējs, pasacēle lela wàtre, tai ka yudens sòce tecet laiwā. Mòcekli jau skaitija sewi par pazudušim. Ar bailem ji grizēs pi sowa Mòcitoja, kurs pikusis nu dinas dorbim, guleja citu migu. Ji pamudynoja Pestitoju, lyugdami, lai jùs glòb, todel ka ji jau gaist. Kungs pa-cele acis, pasawère ap sewim uz brismigim

wilnim, uz mòceklim un pawaicaja, kodel ji tik sasabejduši, ka Jis ir ar winim kùpā; tad Jis pastipe ruku uz wēja pusi un lyka wàtrei nūklust. Wējs tyulen apklusa, wilni nūstòja un wysa doba palyka miriga. Mòcekli, radza-dami itū, ar brejnošonūs pasawère uz sowu Mòcitoju, kuram i wējs i jyura beja paklausigi.

Kungs Jezus staigoj pa jyuru.

Taidā pat weidā Kristus darija daudz cytu brejnumu, lai wēl wairok pòrlīcynotu sowus mòceklius un liauds ka Jis ir Diws. Winu reizi ar picom maizem un diwejom ziwem Jis pabaroja picus tyukstūšus liaužu; cytu reizi Jis gòja pa yudeni kai pa sausu zemi. Oklim Jis dewe redzešonu, kurlim — dzērdešonu, wòjim — spāku, spitaligus (lep-rozus) tejreja nu slimibas un dzideja wysaidas slimibas kai ari cēle myrūnius; un wysu tū Jis darija ar winu sowu wòrdu. Jis niwina

cylwaka nadzyna nu sewim; liauds nu wysim nairadzati, grëciniki, pat pogòni, bet sewiški nalaimigi un nu wysim atstòti, steidzës pi Jò un atroda palejgu un apmìrinošonu. Pi tò Krīstus tik prasīja nu jīm, lai tyc ikš Jò, ža-
loj par sowim grākim un pòrloboj dzejwi. To-
del pi izwasalotim Jis wysod grizes ar pamu-
dynošonu wairs nagrākot, lai nanūtejk wel kas
liaunoks.

§ II. Kolna mōciba un lejdziba par Samarīti.

Winu reizi ap Jezu Kristu sasalasija
daudz liaužu; tūlaik Pestitojs uzķōpe kolnā
un atsašāda ar sowim mōceklim. Liauds ap-
stōja jū wysaplejk un lelā klusumā gaidīja
Jò wōrda. Un Jis tāi mōcija:

Swētigi ir nobogi gorā, jo winiu ir dabasu
walstiba.

Swētigi ir rōmī, jo wini imantōs zemi.

Swētigi ir rauduši, jo wini byus ipricynoti.

Swētigi ir olkonī us slōpstuši pec patisi-
bas, jo wini tiks pabaroti.

Swētigi ir žālsirdigi, jo par winim tiks
apsažālots.

Swētigi ir tejras sirds, jo wini tiks pasaukti
par Diwa dālim.

Swētigi ir wojoti par taisnibu, jo winiu
ir dabasu walstiba.

Ilgi wel runoja Kungs Jezus. Kad Jis
beidze sowu runu, klausitoji palyka dzili aiz-
grōbti; jo Pestitojs mōcija tāi, kai lejdz šam
niwins wel nabeja mōcijis, un na kai cylwaks,
bet kai Diws, kuram ir spēks debesis un kurs
labi zyna cylwaku sirdes.

Gribadams sowu mōcibu darit wysim
saprūtamu, Pestitojs del parauga litoja wysaidas
lejdzibas, pajemtas nu ikdiniškas dzejwes. Tai
Jis reizi stōstīja šitaidu lejdzibu, del izskaidro-
šonas tōs patisibas, ka kotrs cylwaks ir myusu
tuwaks, ka wysus, todel, wajag mīliot.

Lobajs Samarits.

Gōja reizi naz' kaidš cylwaks nu Jeruza-
lemas uz Jerichu un tyka slapkowu rūkā, kuri
jū aplaupīja, iwainoja un aizbāga, pamatuši jū
tikku dzejwu. Gōja pa tū celiu Žejdu baznic-
kungs; jis redzeja nalaimigū cylwaku un nūgōja
sacyn, napasawārdams uz jū. Pa tū celiu
gōja ari lewits (baznicas kolpotojs), pasawēre,

un gòja tòliok. Beidzùt brauce cauri wins Samarits. Radzadams slymu cylwaku, jis apsažaloja, apmozgoja jò certumus, apsèja, pasadynoja uz sowa ezelia un atwede uz wisnicu (gostinicu). Utrā dinā Samarišam beja jò-brauc tòliok; jis pamete wisnicas saiminikam naudū un lyudze jū, apkūpt slimniku; kad izis naudas wairok, tad jis apsajēme nūmoksot, braukdams atpakaļ.

Nu šitōs lejdzibas wysi saprota, ka par tuwaku wajag skaitit ikwinu cylwaku, bez tautas un ticibas starpibas, un cik war, wajag jam palejdzet.

§ 12. Jōnia Kristitoja nōwe.

Galilejas waldiniks Herods wede dyžan grēcigu dzejwi un caur tū dewe liaunu paraugu liaudim. Wel slyktota par Herodu beja Herodiada, kuru j.s sew pajeme par siwu. Swatajs Jōnis jīm pimineja, lai jī pōrloboj sowa dzejwi, bet caur itū jis sacēle lelu inaidu pret sewim, un wyswairōk nu Herodiadas puses, kura sōce pīrunot kēninu, lai jis Jōni imat citumā.

Herods cineja Jōni, skaitidams jū par swātas un taisnas dzejwes cylwaku, un nu reizes nagribeja pasadūt Herodiadai, bet pa mozam ar jōs uzbōzigim lyugumim beja dawazts pi tō, ka beidzūt atliowe Jōni imest citumā. Bet liaunai siwitei tō nabeja gona, un jei wysaiž pyulejōs pazudynot Jōni, uz kū ari drejži atsaroda imeslis.

Sowas dzimšonas dinā Herods iztaisija lelu maltiti un aicinoja pi sewim slowonūs un bogotūs walstibas dzejwotojus. Maltites laika izgōja Horodiadas meita un wysim patyka caur sowa doncošonu, bet wyswairōk pašam kēniam, kurs sacija tai jaunowai, lai prosa nu jō, kū grib, un ka jis naatsacis lai kot jei pus walstibas sew prasitu.

Palykuse priciga meitinia tyulen skrēja pi mōtes, meklet paduma: kū byutu prasit. Herodiada padewe jai bliūdu un lyka prasit swāta Jōnia golwu. Meitinia atsagrizē pi wisim (pi gostim), dagōja pi kēninia un lyka tyulen jai atnest uz bliūdas Jōnia Kristitoja golwu. Taidis lyugums ar skumem pōrjeme Herodu, todel ka, lai gon dūtais sūlejums nalyka uz jū pinōkumu darit slapkawibu, bet jam nabeja spāka atsasacit nu sowa sulejuma, jo tys beja dūts wysu wisuklōtbyutnē. Todel jis tyulen nūsyutija karawejru uz citumu, lai atcārt Jōnim golwu. Karawejrs izpildeja pīsa-cejumu un atnese uz bliūdas swāta Jōnia golwu. Meitinia pajēme itū dōwonu un nūnese sowai bezdiwigai mōtei. Kad Jōnia mōcekli izdzerda par sowa mōcitoja, mūcekli nōwi atgōja, un ar lelu gūdu pagloboja jō misas.

§ 13. Kunga Jezus pōrsamejšona (ap-skaidrošona).

Winu reizi Jezus Kistus nūgōja ar sowim mōceklim uz Tabor kolnu, kurs beja natōli nu Nazaretas. Atgōjis tur, Jezus pajēme ar

sewim Piteri, Jakobu un Jōni un uz kōpe kolna wersā, Diwa lyugtu. Uz reizi lyugšonas laikā naradzats gaišums apskaidroja Kungu Jezu. Wajgs pōrsameja un spejdeja kai saule; drebes palyka baltas kai snigs. Klōt pi Jō debesigā gaišumā stōweja diw slowoni wejri: Moizess un Elijs. Jī runoja ar Jezu par nōwi, kura Jū gaidija Jeruzalemā.

Mōcekliu acis nawareja lejdz waliai pisawērt itymā skaistā, naradzatā pasarōdejumā, kurs tagad beja jūs ocu priksā; tadel Pīters pawai-coja nu Kunga Jezus atliaušonas, pataisit trejs nūmetnes: wīnu Pestitojam, ūtrū — Moizesam, trešū — Elijam; bet nāispēja Pīters beigt sowus wōrdus, kai gaiši padebeši aizklōja Moizesu un Eliju, un nu dabasim tyka dzerdams bolss, kurs runoja, ka tys ir Diwa nūmiliotais Dāls, kuru jīm byus klausit. Dzerdedami tū bolsu, mōcekli dyžan pōrsabejda un ar bailem pakrita pi zemes; bet Jezus dagōja pi jīm un sacija, lai jī celiās. Jī pasawēre ap sawim un nikō wairs naredzeja, kai tik Pestitoju, stōwušu prostā, ikdiniškā weidā. Nūkōpdams nu kolna Pestitojs runoja jīm, lai jī par itū nastōsta nikam, kolejdz Jīs pasacels nu myrūnim.

§ 14. Lazara nu myrūnim pacelšona.

Natōli nu Jeruzalemas, Betanija, dzejwoja nalela dzimte (saime), kura sastōweja nu diwejom mōsom: Marijas un Martas un brōlia Lazara, kurs beja par draugu Pestitojam. Gadijōs, ka Lazars palyka nawasals, un Kungs

Jezus tūlaik beja tōli nu Betanijas. Mōsas nūsyutija pasacit Kungam Jezum, ka Lazars, kuru Jīs tik milioja, ir nawasals. Jezus atbildeja syutnim, ka Lazars nanūmērs nu itōs slimibas, un ka jis tik izslawynōs Diwu, un palyka tymā pat witā wel diw dinas. Trešā dinā Jīs sacija sowim mōceklim, ka it uz Betaniju, pacelt Lazaru nu mīga. Zam mīga Kungs Jezus saprota nōwi; bet mōcekli nasa-prota un sacija, ka jo tik Lazars gul, tad byus wasals. Radzadams, ka mōcekli naw saprotuši, Jezus sacija skaidri, Lazars asūt nūmiris; un jī aizgōja.

Kolejdz jī nūgoja uz Betaniju, pagōja četras dinas, un Lazars jau beja paglobots. Marta pyrmō izzynoja par Pestitoja atnōkšonu un, nikō sowai mōsai nasacidama, pate pasasteidze Jam priksā un runoja: „Kungs, jo Tu byutu te bejis, nanūmertu muns brōls; bet i tagad es zynu, ka Diws tew dūs wysu, kū nu Jō

lyugsi.“ Tū pat pecok runoja ari Marija. Jezus gribeja jōs īprīcynot un atbildeja, ka Jis ir augšam-celšonōs un dzejwe, kas tyc ikš Jō, lai gon nūmiris, augšam celsis.

Tad, radzadams lelu nūskumšonu pi mōsom un pi sasapulcejušim Žejdim, Jezus pats aizraudoja un pawaicōja, kur paglobots Lazars. Jam atbildeja, lai aizit pats un apsawer. Kād nūgōja pi kopa, kurā Lazars beja paglobots, Jezus lyka nūcelt akmini, kurs pōrkļōja kopu, un sauce ar stypru bolsu, lai Lazars izit. Un tyulen kopa durowōs pasarōdija pasacālušais nu myrūnim Lazars. Daudzi nu Žejdim, kuri beja pa šō brejnuma līcinīkim, paticeja ikš Kungu Jezu, ka Jis ir ejstynajs Diws, jo ari myrušūs cel augšam.

§ 15. Kunga Jezus inōkšona Jeruzalemā.

Kungs Jezus sludynoja Ewanglijumu treju godu laikā. Sowas mōcibas trešā godā, sešas

dinas pyrms pādejōs Leldīnes, Jis dewōs uz Jeruzalemu, kur Jam wjadzeja nūmert. Pec Jō gōja lels liaužu pulks. Natol nu Jeruzalemas molā stōweja moza sādža (cims). Jezus nūsyutija uz turīni diwejus mōceklius un sacija jīm ka pi iļšonas tymā sādža jī atrass pīsitu ezelia-mōtiti un jaunu ezalānu; lai jūs atraisa un atwad. Un jō kas pawaicotu, kam jī winius jem, tad lai atbild, ka itī lūpi ir wjadzigi Diwām kungam, un tyulen jis atlaizs jūs. Mōcekli nūgōja un atroda wysu, kai Kristus beja pasludynojis.

Kād jī atwede ezelia-mōtiti un ezalānu, uzlyka uz ezelia-mōtites drēbes un uz ezalāna atsašāda Kungs Jezus un tai kai ezels gōja caur Elej-kūku kolnu, kur beja daudz kūku, tad daži nu liaudim lauze zorus, swide tūs uz celia un styprā bolsā slaweja Kristu, kai Dawida un lelō profeta Dālu, kuru jīm syuteja Diws. Nu kolna wersyunes Kungam Jezum pasarōdija wysa Jeruzalema. Radzadams itū pilsātu, kura nūkowa wysus profetus un gatawojōs jau drejži nūnōwet tik daudz laika gaiditū Messiju, Jezus aizraudoja.

Un kad Jis tywojōs pi Jeruzalemas, wysi kuri dzerdeja par nasenejū Lazara uzmudynošonu, satyka Jū ar palmu zorim un saucinim, ka Jis ir Izraelia kēninš. Pa tū laiku Kungs Jezus igōja Jeruzalemā; Jū apstōja slymī, klybi, okli, kuru del Leldīnes laika sasalasija dyžan daudz, un Jis wysus darija wasalus. Tūlaik liauds wel wairok sōce Jū slawet. Pat bārni, pec wacokū parauga, sōce klīgt: „Gūds Dawida Dalam!“ Sadusmoti nu taidim

saucinim farizeji sacija Kungam Jezum, lai jis lik jim kluset. Kungs jim atbildeja, ka jo tik barni byutu klusejuši, tad akmini sauktu. Caur itū Jis wel wairok sadusmoja uz sewim jau i tai liaunūs farizejus.

§ 16. Judasa nūdūšona.

Diw dinas pyrms Leldines swātkim, fari-zeji un tautas wācoki sasapulceja pi augstō baznickunga Kaifasa un spride, kai byutu Pestitoju pazudynot. Wysi pikrita pi tōm dūmom, ka Ju wajag sajemt ar weiklibu un na swātku laikūs, lai napasacaltu namiri storp liaudim, kuri Jū cineja. Tymā laikā nagaidami pi jim atgōja wins nu diwpadsmīt apostolim — Judass Iskariots un waicoja, kū jī jam dūs, kad jis nūdūtu Pestitoju. Jī palyka pricigi par taidu prikslykumu un apsūleja nūdewejam trejdes-

mit sudobra gobolus, tys ir tik daudz, cik wi-numar tyka moksōts par wōrgu (nawalniku). Judass beja ar miru un tik mekleja izdewiga brejža, lai sowu mōcitoju nūdūtu Jo inaidniku rūkōs. Tys beja trešdīn.

Kad atgōja caturtdine, pa rejtām Kungs Jezus sacija Piteram un Jōniam, lai jī aizit uz pilsātu, un tur jī satiks cylwaku ar skrūzi uz golwas; tys cylwaks jūs aizwezs uz nomu, kura saiminiks jim parōdes lelu ustobu, kur wares sataisit Leldines wakarinas. Pīters un Jōnis atroda wysu, kai Pestitojs beja sacijis. Tad jī nūpēr ka gods-jāru, izcepe jū, pīgata-woja naryugušos maizes un gaidīja Pestitoja atnōkšonas ar cytim apostolim.

§ 17. Pādejōs Wakarinias.

Zam wokoru Kungs Jezus atgōja uz sa-gatawotu ustobu un sādos pi golda kūpā ar sowim diwpadsmīt mōceklīm. Wakarinīu laikā

Jis pasacēle, nūjeme nu sēwim wērsejōs drēbes, apjūze dwili, pileja mozgotuwē yudenia un sōka kotram mōcekliam mozgot kōjas. Kōjas nūmōzgojis, Kristus otkon sados pi golda un sacija, ka Jis todel mozgoja kōjas, lai dūtu jīm pazemibas paraugu, kolpot wins ūtram.

Zam Wakariniu beigšonu Pestitojs pajēme maizi, swētija, lauze uz daliam un dewe sowim mōceklim, acidams, lai jem un bauda (ād), jo tej ir Jō Misa. Pēc tam pajēme wejna trauku un dewe jīm acidams, lai dzer nu tō wysi, jo tōs ir Jō Asinis, un lyka jīm itū darit par Jō piminiu. Taidā weidā tyka istodits Wysswātokajs Diwa Misas un Asiniu sakraments un swātas Misses uperešona, kura stōjōs wysu wacō testamenta uperu wītā.

Tad Jezus pasludynoja apostolim, ka wins nu tim Jū nūdūs. Apostoli dyžan nūskuma un wins pēc ūtra sōka waicot: „Waj na es tys asmu, Kungs?“ Pat Judass, gribadams pasarōdit par nawainigu, uzsadrūšinoja pawaicot Pestitoju, kas Jū nūdūs. Kungs Jezus, gribadams pamudynot Judasu pi žāluma, klusu atbildeja, ka jis ir tas nūdewejs; bet nikō nalejdzeja. Pēc tam Jūdass cēles nu golda un aizgōja izpildit sowu sūlejumu, kuru beja cēwis farizejim.

Pēc Judasa aizišonas Pestitojs sirsnīgi atsweice nu sowim mōceklim; wel reizi skubynoja jūs miliot winam ūtru un ipriķš pasludynoja, kad Jū pajems, tad jī wysi izbēgs. Tūlaik Pīters atbildeja, ka lai kot wysi Jū atstōtu, bet šis tō napadaris. Pestitojs atbildeja Pite-

ram, ka tū nakti, pyrms gailis diw reizes nūdžidos, jis trejs reizes aizālīgs sowa Mōcitoja. Pēc tam apostoli gōja Kungam Jezum pakal lejdz eleju-kūku kolnam.

§ 18. Kunga Jezus pajemšona cītumā.

Apakša, pi Eleju-kūku kolna, beja skaists dōrzs, kurs sauces Getsemani. Dōržā inōkdams Jezus sacija sowim mōceklim, lai jī pagaida un Jis aizīs Diwa palyugtu. Pagōjis nu mōceklim tōliok, Pestitojs krita ar waigu pi zemes un lyudze Dabasu Tāwu, lai atjem nu Jō nōkušu mūku bičeri; bet sowu lyugšonu Jis beidze ar pasadūšonu Dabasu Tāwa waliai. Kristus lyudzes tik korsti, ka asinīgi swidri teceja nu Jō waiga. Te nu debesim atgōja engels un sōce Jū prīcynot. Pēc beigšanas Pestitojs dagōja pi sowim mōceklim un sacija jīm lai celiās, un ar jīm aizgōja sowam nūdewejam priķša.

Dōržā pasarōdija Judass, un aiz jō ar lukturim gōja daudz karawejru un baznickungu sulainiu, apbrūniotu ar zūbynim un wāzom. Judass sacija uz jīm, ka kuru jis pabučōs, tys i ir Kristus. Ar tū nūdūmu jis dagōja pi Pestitoja, sweicynoja Jū un pabučōja. Gribadams wel reizi pōrmōcit sowu nūdewēju, Jezus sacija jam rōmu bolsu, ka caur itū jis nūdūd Jū inaidniku rūkōs; bet Jō wōrdi nadarija uz Judasu nikaida ispaida.

Karawejri krita uz Kungu Jezu, sasēja Jū ar wērweim un nūwede uz bejušu augstu baz-

nickungu Annasu. Tys sòka waicot Pestitoju par Jò mòcibu un mòceklīm. Pestitojs atbildeja, ka Jis wysod ir mòcejis atklòti; todel lai waicoj nu tim, kuri Jù ir dzerdejuši. Wins nu sulainim isyta Pestitojam par waigu, par tū ka tys tai atbild augstam baznickungam. Bet Pestitojs atbildeja jam mirigi, ka jo Jis slikti ir atbildejis, lai pìroda, bet jo labi, tad par kù Jù syt. Annass bez wyskaida spriduma nūsyuteja Jezu pi sowa znūta Kaifasa, kurs tūlaik beja par lykumigu baznickungu

§ 19. Žejdu tisa par Kungu Jezu.

Kaifasa nomā sasalasija gondrejž wysi wacoki wērsiniki un, naatrosdami imesles apwainiot Kungu Jezu, sòce meklet wiltigus licinikus. Taidu liciniku atsaroda daudz; bet wysas jūs licibas beja bez pamata; storp jim izastōja diw liciniki, kuri runoja, ka Jezus ir gribejis izòrdit baznicu un par trejs dīnas jū otkon izbyuwet; bet ari jūs licibas nasagōja kūpā.

Uz wysom apwainiošonom Kristus naatbildeja ni wòrda. Kaifas pawaiçoja, kodel Jis nikò naatbild, bet Jezus kluseja. Tūlaik augstais baznickungs pasacēle un bōrgi pawaiçoja Jezu, woj patiši Jis ir Kristus, Diwa Dāls, uz kù Jezus atbildeja apstyprinodams. Pēc itīm wòrdim Kaifas pasagrīze pi tisotojim un sacija, ka tagad jim waira nawajag nikaidu liciniku, jo paši ir dzerdejuši, kai Jezus zaimoj Diwu,

nūsaukdams sewi par Diwa Dālu. Wysi atzyna, ka Jezus ir cinigs nòwes stròpes.

Pēc tam Jezu izwede pogolmā, kur baznickungu sulaini nūdewe Jū wysgryutokam apsmikliam: jī zaimoja Jū, syta un spliòwe Jam waigā, syta par byudim plikius un lyka minet, kas Jam ir isitis. Taids apsmiklis wylkòs dyžan ilgi; beidzūt Pestitoju iswide tymsā citumā, kur Jam wajadzeja palikt beidzamu nakts daliu.

§ 20. Pítera aizaligšona.

Kad Pestitojs tyka sajemts Getsemani dōrzā, pēc jò nu tōlines gōja Píters un Jōnis; jī pawadija Mòcitoju lejdz augstò baznickunga nomam, un todel, ka Jōnis beja tam baznickungam pazejstams, tad naaizkawets iģoja pogolmā un ar jū reizē iģōja ari Píters. Kolpyune, ilaizdama Píteru, nu zynkōribas pawaiçoja jū, woj ari jis naw nu Jezus mòceklīm. Píters atbildeja, ka napidar pi mòceklīm. Un tymā brejdi tyka dzērdama gailia dzidošona.

Kaifasa pogolmā Píters dagōja pi gunkura un sildejōs. Daži nu sulainim pawaiçoja, woj jis naw nu Kristus mòceklīm. Apostols otkon atsalidze nu Pestitoja. Pēc moza laicenia jū pawaiçoja wēl trešu reizi, ka jis, laikam ir wins nu apostolim, jo ir Galilejas dzejwotojs. Pa tū laiku dagōja wins nu tim, kuri pajēme Jezu dōrzā un sacija, ka patiši jis ir redzejs tur Píteri. Apostols pawysam sajuka, sòka licynot un diwotīs, ka pawysam napazejst Jezu

Kristu. Tad gailis aizdzidoja ūtru reizi. Ap tū laiku Jezu izwede nu Kaifasa noma uz pogolmu un Jis wērigi pasaskatīja uz sowu apostolu. Pestitoja pasaskatišona lejdz pašai sirds dzilinei ikustynoja Piteru; jis tyulen izgōja nu pogolma un korsti raudoja par sowu kauna aizaligšonu.

Kad Judass-nūdewejs izdzērda, ka Jezus ir nūtisots uz nōwi, jis atgōja pi augstō baznickunga un sacīja, ka ir nūdewis nawainigas asinis; bet baznickungs winaldzigi atbildeja, ka šim pi tō naasūt nikaidas dalias. Tūlaik Judass nūswide pret jim trejdesmit sudobra gobolus, aizgōja un pasakōre.

§ 21. Jezus Kristus Pilata un Heroda priksā.

Lai gon augstī baznickungi un tautas Wacoki nūtisoja Kungu Jezu uz nōwi, bet jim nabeja tisibas (prawo) Jū nūnōwet. Wajadzeja meklet atliaušonas nu Pilata, kurs tūlaik, nu Romas keizara icalts, pōrwaldīja Jūdu zemi. Todel Žejdi nūwede Kungu Jezu pi jō. Tys beja piktdin nu rejta. Pilats pawai-
coja nu Pestitoja inaidnikim, ikš kō ji apwainioj Jū; atbildeja, ka Jezus sauc sewi par kēniniu. Pilats pawai-
coja Jezu, woj tys ir taisniba. Jezus atbildeja, ka Jō walstiba naw wērs zemes, un ka Jis todel ir atgōjis uz pasauli, lai imōcetu liaudim patisibu, un kotrs, kurs Jū klausu, ir taisnigs. Pilats redzeja ka Romas keizaram Kristus naw nimoz bejstams, todel

izgōja pi Žejdim un sacīja, ka naatrūn pi Jezus nikaidas wainias. Tū reiz tautas wacoki jēme kligt, ka Jezus sacel tautu pret wērsibu un aizlidz maksot Keizaram nūdūklus nu Galilejas lejdz Jeruzalemai. Izdzērdis, ka Jezus Kristus nu Galilejas, Pilats syutīja Jū pi Galilejas waldinika Heroda, kurs tūlaik najauši beja gadejis Jeruzalema.

Herods nūsapricoja, kad uz pili atwede Jezu Kristu. Jis dūmoja, ka Jezus padaris kaidu brejnumu, lai del sewis izlyugtu atlaižšonu, todel Herods sōka Jezu waicot. Bet Pestitojs naatbildeja ni wōrda. Herods sajuta sewi par apwainiotu nu taidas klusešonas un dewe sowim sulainim un draugim pylnu waliu komot Jezu; tad lyka apgērbt jū boltā drebē un nūsyutit atpakaļ uz Pilatu.

§ 22. Saustišona un nōwes spridums.

Jūdim beja irodums, pyrms Leldines swātkim atlaizt nu cituma winu nu liaudim par piminiu tai nūtikšonai, ka ji paši itymā dina tyka palaizti nu Egiptes nawalias. Pilats gribeja izlitot itū irodumu del Kristus Kunga atlaižšonas. Ap tū laiku citumā sēdeja laupitojs (razbairīks) Barabba, kur ar sowu laupišonu un slapkawibu wysas molas pildeja ar brismem. Pilats lyka priksā liaudim jautojumu: kuru nu diwejim ji grib atlaizt: Barabbu woj Jezu. Bet pa tautas wacokū pīrunai, liauds prasīja Barabbas izlaižšonu.

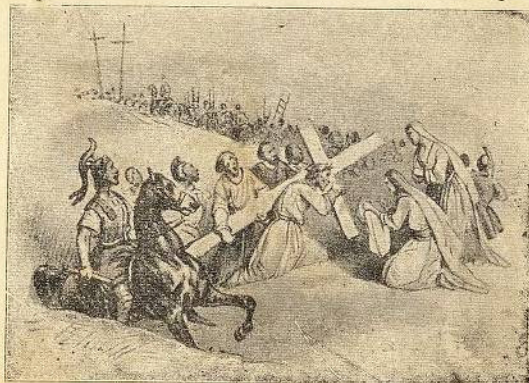

Pilats izlitoja wel winu lejdzekli, lai Jezu atlaiztu waliā. Jis zynoja, ka žejdi meklej Jezus Kunga nōwes aiz inaida; todel jis dūmoja, ka cik-na-kò gondaridams jūs dūsmem, atwilks jūs nu nōwes gribešonas, un lyka Jezu nūwezt uz pogolmu un nūšauštit. Karawejri nūwylka nu Pestitoja drebes, piseja Jū pi zama stulpa un Jeme šauštit ar ōdas pōtogom. Tad uzlyka Pestitojam golwā krūni, nūwejtu nu osim ērskim, apgerba Jam sōrkonū drēbi, rūka Jam ilyka sausu nīdri, sceptera wītā, un del apsmiklia metes pret Jū celiūs, saukdami par Jūdu kēniniu. Kad jau dawalias beja pisasmējuši Jezum, Pilats lyka Jū atwezt un parōdija liaudim, dūmadams taidā weidā pamudynot ikš jīm kot drusku žālsirdibas uz tik brismigi nūšauštu Jezu, kurs tikko lejdzynojōs dzejwam cylwakam. Bet augsti baznickungi un tautas wacoki wys wel prasija Pestitoja nōwes, un radzadami, ka Pilats pretojās, ji sacija jam,

ka jo jis atlaizs Jezu, tad paliks par Keizara pretiniku, jo kotrs, kurs sewi nūsauc par kēniniu, ir Keizara inaidniks. Taida draudešona sabaidija Pilatu; jis lyka atnēst yudenia, nūmozgoja rukas tautas acis par zejmi, ka jis najem uz sewim atbildibas par nawainigom asinim. Bet liauds, mudynoti nu farizejim, klidze, ka Jo asinis uz jīm un uz jūs bārnim. Pec tam Pilats nūdewe Jezu del kristā pikolšonas.

§ 23. Kunga Jezus krystā pīkalšona.

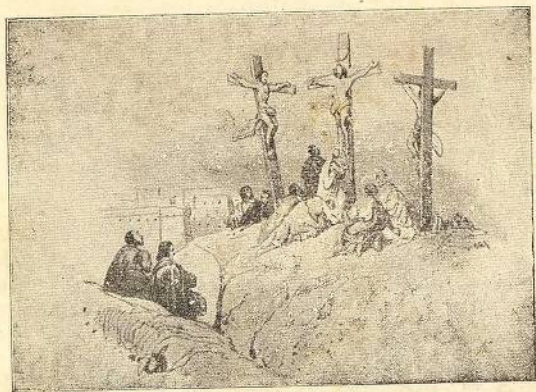
Kad Romas karawejri dabojā pawēli, pikalt Jezu krystā, tad nūwede Jū uz nowes witu, kōpā ar diwejim liaundarim, tai pat nūtisotim uz krysta nōwi. Jezus nu isōkuma pats nese sowu krystu, uz kura Jam wadjadzeja nūmert;

bet, nūkomots ar iprikšēju mūcešonu, idams pa Jeruzalemas ilom, Jis daudz reizes apstōja un krita zām sowas nostas gryūtuma. Gade-

jös ap tū laiku gōja nu tejruma wins cylwaks wōrdā Simons Cirenits. Karawejri aptureja jū un lyka jam nest krystu, jo jī beidos, ka Kristus war nūmert uz celia pyrms krystā pīkalšonas.

Wita, uz kuras wajadzeja nūtikt krystā pīkalšonai beja aiz pilsātas un saucēs Golgata, aba Kalwarija. Kad atgōja uz turīni, karawejri dewe nūtisotim dzert eteču sajauktu ar žulti. Bet Jezus tō nadzere, jō gribeja mert ar skaidru apziniu un pilnigi labprōt. Tad nūwylka nu Jezus wysas drēbes, izspide jū uz Krista, rūkas un kōjas pīkola ar noglom; pacele krystu un ilaide caurumā, izkoltā klinti (sakalā). Wers krysta beja pakōrts uzroksts: „Jezus Nazare-nits Jūdu Kēninš“. Kūpā ar Jezu karawejri

Kungs Jezus pīkolts krystā.

pīkola pi krystim diwejus liaundarus, pastatīdami wīnu krystu pa labai, ūtru — pa kreisai pusei. Kad beidze krystā kolšonu, karawejri

padalija storp sewim Pestitoja swōrkus uz četrom daliom; wērsejō drēbe, na šyuta bet izausta nu wīna gobola, datyka wīnam nu karawejrim pec lūzem: izsapildeja wacō testamēnta profetu paredzešona.

§ 24. Kunga Jezus pādeji wōrdi un nōwe.

Augstī baznickungi un tautas wacoki stōweja pi krysta un ar patīkšonu skatijōs uz sowa upera mūkom. Jī ar dusmiu prīcu zaimoja Kungam Jezum; bet uz wysim apsmīklīm un nažēlibom Pestitojs atbildeja ar lyugšonu: „Dabasu Tāws, pīdūd' jīm, jo jī nazyna, kū dora!“

Wins nu pikoltim krystā liaundarim runoja, ka jo Jis ir Kristus, lai glob sewi un jūs. Bet ūtrs lyudze Pestitoju, pīminet par jū, kad atis uz sowu walstibu. Uz itū Pestitojs atbildeja. „Patiši, soku tew, wel šūdin byusi ar manīm paradizē (rajā)“.

Wysswātoka Jumprawa un nūmiliotajs Jezus mōcekļis — Jōnis, stōweja pi krysta un skatejōs uz Jezu ar klusu nūskomšonu. Jezus pasagrīze uz sowu mōti, un ar acīm rōdidams uz Jōni, runoja: „Še tows dāls!“ Tad runoja mōceklim: „Še — towa mōte!“

Kungs Jezus mūcejōs pi krista nu diwpad-smytas lejdz trešai stundeī pēc pušdinem. Kad Jō ciššona beja pajemuse wysaugstoku māru. Jis aizklidze: „Es slōpstu!“ Wins nu karawejrim pamerceja syuci etečā, ispraude maiksti un pilyka pi sacapušom Pestitoja lyu-

pom. Jezus paraudzija un sacija: „Izsapildeja!“ tys ir izsapildeja tys, kas beja par Jū rakstīts wacā testamentā un kū jis ir gribejis del liaužu atpestišonas. Pec tam Jis lelā bolsā aizklidze: „Tāws! towōs rūkōs atdūdu munu goru“, un golwu nūlaidis nūmyra.

Tymā pat brejdi aiztrejseja zeme, aptymša saule, pōrplejsa baznicas priekšcars, klints pōrsaškēle, kopi atsataisija waliā un daudzi nūmyruši augšam pasacēle. Wysi, stōwuši uz Kalwarijas, pōrsabejda un runoja, ka patiši, tys beja Diwa Dāls.

§ 25. Kunga Jezus paglobošona.

Ar wokoru tōs dinas, kad nūmyra Pestitojs, pi Žejdim wysod sōces pate swinīgō Leldines dīna. Lykums aizlidze, ka tymā dinā palyktu pi krystim pikolti napagloboti; todel augsti goridzniki lyudze nu Pilata atliaušonu porlauzt krystā pikoltim kōju stulpes, lai jī drejžok nūmerst. Pilats pasalyka. Obi liaundari beja wel dzejwi, todel atsyutiti karawejri pōrlauze jīm kōju stulpes. Kad jī pamanija, ka Pestitojs jau beja miris, jī nalauze Jam kaulu, bet, lai pōrsalicynotu par Jō nōwi, wins nu karawejrim pōrdyure ar ismu Jō sōnu, nu kura izteceja asinis un yudens.

Storp paslapynim Pestitoja mōceklim beja wins bogots un slowons cylwaks — Jūzups. Kad Jezus nūmyra, Jūzups gōja pi Pilata un lyudze atliaušonu poglobot Pestitoja misas; Pilats jam atliōwe. Tūlaik Jūzups pajēme

smolka audakla gobolu un nūgōja uz Golgotu. Tur pat atgōja ari ūtris Pestitoja paslapynajs mōceklis — Nikodems, kurs atnese smaržigas zōles, del Pestitoja misas aptripšonas.

Šiti obeji diwabeji wejri nūjeme nu krista towa Mōcitoja misas, apmozgoja, aptripe ar smaržigom zōlem, ityna pologā un nūlyka akminia kopā, kurā wel niwīns nabeja globots; kopa durowas aizwēle ar akmini.

Pa tū laiku augsti baznickungi un tautas wacoki sasapulceja Pilata nomā un sacija jam, ka Jezus wel dzejws byudams ir runojis, ka Jis pec treju dīnu nu myrūnim augšam celsis; todel jī lyudze, lai Pilats nūlik sorgus pi Kunga Jezus kopa, kuri sorgotu kopu lejdz trešai dinai. Pilats jīm atliōwe sorgus; jī nūgōja, uzlyka kopam pečetu un pastatija sorgus, dūmodami, ka ar Pestitoja nōwi beigsis wysa piminia par Jū.

§ 26. Kunga Jezus augšam-celšonōs un Jō pasarōdišona.

Pagōja jau sastdine, bet karawejri wys wel sargōja Pestitoja kopu. Trešā dinā ar gaismas blōzmi karawejri uz reizi sajuta, ka zeme nūtrejseja un jī iraudzeja, ka Kristus nu myrūnim cēlis augšam. Tymā pat laikā engels baltōs drēbēs atwēle akmini un atsašāda uz jō. Pōrsabejduši karawejri tyulen nūskrēja pi augstim baznickungim un stōstija jīm par wysu nūtikšonu; bet augsti baznickungi nūperka karawejrus ar naudu un lyka jīm lais

wòludas, ka jì nakti beja aizmyguši, ap tū laiku atgòja mòcekli un iznese Kunga Jezus misas.

Nikò nazynodamas par nùtikšonu, dažas diwabejigas siwites piperka smaržigu zòliu un gòja pi kopa, lai aptriptu Pestitoja misas. Kad jò pigòja tywu pi kopa durwom, pamanija, ka akminis ir nùwalts; wel tywok dagòjušas iraudzeja diwejus engelijs, kuri jòm sacija, ka Pestitojs jau augšam cèles.

Drejži ari pats Pestitojs pasaròdija Marijai Magdalenai dorzà, natòl nu kopa, un tai pat Piteram un diwejim mòceklim pa celiu uz Emmans misteniu; jì tyulen atsagrizē uz Jeruzalemu un pastòstija cytim apastolim. Jì ari pasaròdija Pestitojs, kad jì beja wakariniu nomā, un sacija, ka Jis ir te Pats, prasija ēdinia un ēde ar jìm winuwit. Tūlaik apostoli

pòrsalicynoja, ka tys ir patiši Kristus, un jùs prica nabeja aprokstama.

Tyma laikā storp apstolim nabeja Tomasa; kad jis atgòja, jam pastòstija par augšam pasacaluša Pestitoja pàsaròdišonu; bet jis atbildeja, ka natices tolejdz, kolejdz pats iraudzes Pestitoju un pats piliks ruku pi Jò cèrtumim nu noglom.

Pec dažom dinom, kad wysi apostoli, un ar jìm i Tomass, sasapulceja winā witā, un durōwas beja aizdaritas, uzreizi storp jìm pasaròdija Kristus, sweicynoja jùs un, pasagrizdams uz Tomasu, sacija, lai jis izstip sowu ruku un ilik pèrkstu certumūs, un lai palik ticigs bet na naticigs. Tomass tai i padarija un atzyna, ka tys ir patiši augšam pasacalušais Kristus. Tūlaik Pestitojs jam darija pizejmi, ka jis ticeja tik todel, ka Jū redzeja; bet ka wèl lelōks nūpalns ir tīm, kuri iticeja, lai gon naredzeja.

§ 27. Kunga Jezus debesis kopšona.

Winu reizi kungs Jezus pasaròdija apstolim pi Genazaret azara molas, un trejs reizes pawaicōja nu Pitera, woj jis Jū milioj. Pestitojs jau agrok pastatija Piteru par sowas Baznicas golwu, kas jam dūd atslāgas nu dabasu walstibas. Bet kad tagad izdzerda Pitera pastypriņošu atbildi, ka jis milioj Kungu Jezu, tad ūtru reizi pizyna Piteram tū pat augstu waru par cytim apstolim un par wysim, kuri kad na-bejis iticēs Winiā, sacidams, lai Piteris palik

par gonu wysam Jò gonomam pulkam. Pestitojs wel daudz reižu rōdejōs sowim mōceklim, runojōs ar jīm par nūdybnotu Baznicu, prīcynoja jūs un sūlejōs syutit jīm swātu Goru.

Četrudasmjta dinā pec augšam-celšonōs wysi apostoli beja Jeruzalemā, jō tywu beja picdesmitnicas swatki, aba wosoras swātki. Te pādeju reizi jīm pasarōdija Pestitojs, un pec wysaidu pamōcibu, pisacija, lai jī naizit nu Jeruzalemas, bet lai gaida swāta Gora atnōkšonu; pec tam Jis izwede jus uz Eleju kolnu, nustōja jūs wyda, pacele rukas, pādeju reizi swētīdams un pamozam sōce celtis uz debesim. Apostoli ar gūda-bejibu pasaklanija aizejušam nu jīm Pestitojam. Beidzūt gaiši mōkuli aizklōju Jū un Jis palyka naradzams.

Apostoli ilgu laiku nanūlaide ocu nu tōs witas, kur pazuda Pestitojs. Beidzūt pasarōdija diw wejri baltōs drebēs un pawaicōja nu

jīm, kō jī stōw un werās uz debesim. Pec tam jī runoja, ka tys pat Jezus, kurs aizgōja nu jīm, naz' kod wel reiz atis taidš pat, kaidu jī rēdzeja aizejušu uz dabasim. Pasacījuši itū, tī wejri pazuda; un apostoli atsagrizē uz Jeruzalemu, slawedami Kungu Diwu.

§ 28. Swāta Gora atnōkšona.

Paklausūt Kunga Jezus pisacišonai, apostoli un cyti Jò mōcekli nagōja prūjom nu Jeruzalemas, pastōwigi pulcejōs winuwit, lyudzēs un gaidija swāta Gora atnōkšanu. Tai pagōja desmit dinu nu Pestitoja debesis uz kōpšonas. Kad atgōja picdesmitnica, wysi apostoli ar wysswātoku Diwa-Mōti un cytim Pestitoja mōceklim beja wakariniu nomā. Uz reizi, tyka dzerdams trūksnis, kai nu styprō wēja, un uz kotra klōt-asuša golwas pasarōdija ugunigas mēles. Wysi tyka pilditi ar swātu Goru. Jis styprinoja jūs ticibu, pīmineja wysu, kū kod Pestitojs beja jīm sludynojis, un lai jīm wiglok byutu stōstit ewangeliju wysom tautom, dewe jīm wysaidu wolodu zynošonu.

Trūksnis beja tik lels, ka pi tō noma, kur beja apostoli, sasapulceja daudz liaužu, storp kurim daudz beja cylwaku nu swešom molom, athraukušu nu wysom pusem uz picdesmitnicas swātkim. Kad jī izdzerda apostolus, runojušus wysōs woludōs, tai ka jūs wigli saprast, dyžan brejnojōs par itū un waicoja wins nu ūtra, nu kurīnes apostolim nōce taida wolodu zynošona? Tūlaik sw. Pīters grīzēs

pi liaudim ar runu, piròdidams jìm, ka Kristus, kuru žejdi nùmucija, bēja ejstynajs Diwa Dàls un wacà testamentà apsùlitajs Pestitojs Dzerduši taidu runu iticeja ikš Kungu Jezu, un waicoja nu apostolim, kas jìm jo-dora; tad sw. Pìters atbildeja, ka wajag par gràkim nùžalot un kristetis. Tad ap trejs tyukstuši liaužu pìjème kristibu un palyka par izzinejìm Jezus Kristus mòcibas. Tai sòces izplatišona Kato-liu Baznicas, dybynòtas nu pasaules Pestitoja, Kunga Jezus Kristus, kuram lai ir gùds un slawe myužigi myužam.

Gola wòrds.

Swàta wèsture wacò un jaunò Testamenta natikwìn stota mums prikšà wyswacokos nùtikšonas nu pasaules radišonas un runoj ap tū, kù Diws ira darijis dèl izredzetas Izraelia tautas, bet bez tam, wyss wacajs Testaments beja par jaunò testamentu prikšzejmi aba weidu. Tei tèwiška gòdošona, kaidu Diws paròdija Izraelia tautai, beja par prikšzejmi tai gòdošonai un ryupem, kaidas Diws tagad paròda uz kristigim. Wacò testamenta uperi beja par prikšzejmi jaunò testamenta uperim, un sewiški tòs asinigas uperešonas, kaidu dèl wysu liaužu atperkšonas pi krysta nùlyka Pestitojs. Wysaidas nùtikšonas wacajà testamentà un swàtu wejru personas beja par prikšzejmi jauna testamenta nùtykumim un profetiskà weidà apzejmoja swàtu wejru personas jaunà testamentà, sewiški Kungu Jezu un wysswàtoku Diwa-Mòti. Un naw nikaidš brejnums, ka wacajà testamentà wyswairok atsarùn Pestitoja prikšzejmiu: jo Jezus Kristus ir wysas swàtas wèstures wyducis. Jis ir gola nùdums (mèrkis), uz kùru wyss steidzas. Jis ir dzejwe, ar kuru wyss dwašoj un atsadzejwynoj. Jezus Kristus, — tys ir wyslejdza kai granita stulps, kurs sadolà wèsturi uz diwejòm daliom: uz wacù testamentu, kur wysu acis pagrìstas uz

Jò atnòkšònu, un uz jaunù testamentu, kur wyss nùtejk uz pamata atgòjuša Pestitoja mòcibas un dèl Jò nùpalnu.

Te ir golwonòs wacò testamenta lejdzibas un prikšžejmes, kuras ròda Kunga Jezus personibu.

A d a m s (Odums) cylwaku ciltestàws, stòda prikša jaunu Adamu, Jezu Kristu — jaunas kristigas tautas tàwu.

A b e l s, nùkauts nu sowa bròlia, pìmin Jezu Kristu, kuru nùkowa žejdi.

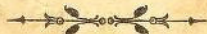
N o e s s, kurs škèrstà izglòbe sowu dzimti (saimi), ir Kunga Jezus lejdziba, kurs glòbe cylwakus sowà nùdybynotà Baznicà.

J ù z u p s, pòrdùts nu bròlim un glòbušs sowu dzimti, ir par leidzibu tam, kai pòrdùtais nu Judasa Jezus Kristus caur sowu nòwi glòbe wysus cylwakus.

M o i z e s, Izraelia tautas brejwi-atlaidejs un lykumu dewejs, apzejmoj ejstynù brejwibas d e w e j u un lykumu deweju — Jezu Kristu.

J o n a s s, trejs dìnas asušais ziwes ikšinë, un tad izejušs dzejws, apzejmoj Jezu Kristu, trejs dìnas kopà asušù, un pèc tam augšam pasacàlušù.

E l i j s, uz debesim pajemtais ugunigùs røtùs, apzejmoj debesis uzkòpušu Jezu Kristu.

G. G. G. G.
W. W. W. W.

Teolog. Mag. Baznīckungs D. Bončkowski,

Kijewas skolā ticības mōcītājs.

Ant. Skrundas un Fr. Kempa tulkojumā
izdewis nokušas grōmotas, wōkūs,
bogoti puškotas ar daudz bildēm.

1. Ejsa Swāta Wēsture
Wacō un Jaunō Test. 25 k.
2. Dogmatiski-moralisk.
Katekizmus (wēl druk.) 40 "
3. Katoliu Baznīcas
remonijas (wēl drukā) 25 "
4. Ejsa Baznīcas
sture (wēl drukā) 25 "

Dreizā laikā tiks izdūtas arī šā-
das grōmotas :

1. Swātaju dzeiwes aprakstīšona.
2. Lela Lyngšonu Grōmota.

Wysas itōs grōmotas dabojamas
pi Baznīckungim un lelōkim grōmotu-
tergotojim Latwija.